A.E. van VOGT

SF SUPER FICTION

INVADATORII

editura VREMEA

A.E. van VOGT ◆ INVADATORII

A.E. van VOGT

•

THE CHANGELING

Copyright © by A.E. van VOGT
Copyright © pentru versiunea română **Editura Vremea**
Toate drepturile rezervate

820/73
V2

A.E. van VOGT

INVADATORII

TRADUCERE DE NICOLAE DAMASCHIN

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
"GH. ASACHI"
IAȘI

662.617

EDITURA
VREMEA MC. IMEX
BUCUREȘTI
1995

COPERTA DE VALENTIN MUNTIANU

ISBN 973–9162–31–2

Descendent al unei familii olandeze strămutate în urmă cu câteva generații în Lumea nouă, Alfred Elton van Vogt s-a născut la 26 aprilie 1912, pe pământ canadian, în Winnipeg, ținutul Manitoba.

Fiu al unui avocat înstărit, micul Alfred s-a bucurat de o copilărie fără griji, petrecută la țară, în mijlocul preeriilor din ținutul Saskatchewan. Va păstra mereu amintirea copilăriei petrecute în sânul naturii: „Privind înapoi, n-aș da copilăria mea la țară pentru una la oraș" – spunea el mai târziu, într-un articol autobiografic.

Dar, curând după ce tânărul van Vogt absolvise liceul, bunăstarea familiei dispare în vâltoarea marii crize economice a anilor 1929–1933. Astfel încât van Vogt este nevoit să-și întrerupă studiile, căutându-și un rost în viață, asemenea altor milioane de tineri de pe tot cuprinsul Americii.

Urmează ani grei. Cel al cărui nume va fi mai târziu universal cunoscut, cel ce va fi considerat un clasic al literaturii științifico-fantastice, scriitorul despre care se afirmă astăzi că este

„cel mai publicat autor SF al zilelor noastre", își caută destinul, încercându-și norocul în nenumărate și variate studii universitare, urmând cursurile unei școli de literatură, acceptând o slujbă în redacția unei edituri.

Într-o scrisoare personală adresată scriitorului francez Jacques Sadoul și publicată de acesta în deja celebra sa carte *Istoria SF-ului modern*, A.E. van Vogt își descrie astfel debutul în cariera de autor de literatură științifico-fantastică:

„La vârsta de paisprezece ani am citit numărul din noiembrie 1926 al revistei *Amazing Stories** și am devenit cititorul ei asiduu timp de mai mulți ani. Am abandonat-o totuși, atunci când redactorul-șef care o conducea a plecat. Am încetat să mai citesc literatură științifico-fantastică până în 1938, când am dat de un număr din *Astounding***, cel care conținea povestirea *Who goes there?**** de Don A. Stuart. Am citit-o pe jumătate, stând în picioare, lângă chioșcul de ziare, apoi am cumpărat revista, ca să termin de citit povestirea acasă. Am fost atât de entuziasmat de această admirabilă povestire, încât m-am hotărât să-i trimit imediat lui Campbell,

---

* Povestiri extraordinare – l. engl.

** *Astounding Stories* – Povestiri uluitoare – l. engl. – celebră revistă SF americană.

*** *Cine umblă acolo?* – l. engl.

redactorul șef al revistei, o idee pentru o povestire științifico-fantastică. Dacă el nu mi-ar fi răspuns, probabil că n-aș fi ajuns niciodată un scriitor de SF. Dar mi-a răspuns și, mai târziu, aveam să constat că răspundea tuturor scrisorilor de genul acesta. Încurajat astfel, am scris pentru el două povestiri: *Vault of the beast** și *Black destroyer***. În cele din urmă, nu a publicat *Vault of the beast* decât după ce a publicat alte trei povestiri ale mele. Avea motivele lui pe vremea aceea, dar acum nu mi le mai amintesc"...

Astfel au fost făcuți primii pași pe calea care l-a dus pe A.E. van Vogt la celebritate. Desigur, așa cum observă și Sadoul, *Black destroyer* este puternic influențat de *Who goes there?* Primele povestiri și romane care i-au urmat suferă și ele influențe ale marilor autori ai vremii, fenomen firesc în primele opere ale unui tânăr scriitor; dar, totodată, povestirile lui van Vogt sunt impregnate încă de pe atunci de acel suflu al imaginației, care face ca toate scrierile lui să aibă o calitate unică, ușor de recunoscut în peisajul literaturii SF moderne.

Debutul lui van Vogt ca scriitor de SF a coincis cu mari schimbări în viața personală.

---

* Bârlogul fiarei – l. engl.

** Ucigașul negru – l. engl. – Povestirea *Black Destroyer* a inspirat celebrul film *Alien* care a putut fi văzut și pe ecranele noaste.

În 1939 se căsătorește cu Edna Mayne Hull, care-i împărtășește pasiunea pentru SF, fiind ea însăși autoare de „science fiction". La sfîrșitul celui de al doilea război mondial, tânăra pereche părăsește Canada, stabilindu-se în Statele Unite.

În anul 1952 vor căpăta cetățenia americană. Alfred E. van Vogt locuiește și astăzi în Hollywood – California, împreună cu actuala soție, Lydia.

Van Vogt este un scriitor fecund; el a dat la iveală, de-a lungul anilor, un număr considerabil de capodopere recunoscute ca atare, alături de lucrări de mai mică importanță, care totuși se citesc cu plăcere și interes.

El s-a bucurat constant de aprecierea publicului, figurând neîncetat în topul preferințelor iubitorilor de SF, adeseori pe primul loc. Alături de Robert A. Heinlein și de Isaac Asimov, van Vogt este considerat un reprezentant tipic al perioadei „clasice" a SF-ului modern. Creativitatea lui s-a manifestat cu egal succes un mare număr de ani, caracterizându-se printr-o remarcabilă forță și longevitate.

Multe dintre scrierile lui van Vogt au devenit „best-seller"-uri. Printre cele mai importante dintre romanele sale, putem aminti:

–SLAN (Slanii) – 1946

–THE WEAPON MAKERS (Fabricanții de arme) – 1947

–THE WORLD OF NULL-A (Lumea lui Non-A) – 1945

–THE PLAYERS OF NULL-A (Jucătorii Non-A) – 1948

–THE VOYAGE OF THE SPACE BEAGLE (Odiseea navei „Space Beagle") – 1950

–THE WEAPON SHOPS OF ISHER (Arsenalele din Isher) – 1951

–EMPIRE OF THE ATOM (Imperiul atomului) – 1956

–THE WAR AGAINST THE RULL (Războiul împotriva Rullilor) – 1959

–THE WIZARD OF LINN (Vrăjitorul din Linn) – 1962

–THE SILKIE (Silkie) – 1969

–THE BATTLE OF FOREVER (Lupta pentru veșnicie) – 1971

–THE DARKNESS ON DIAMONDIA (Întuneric pe Diamondia) – 1972

–THE COSMIC ENCOUNTER (Întâlnire cosmică) – 1980

Cărțile lui van Vogt au fost traduse în toate limbile de mare circulație. În 1978 a apărut în românește *Odiseea navei „Space Beagle"* (Ed. Albatros), iar în 1988 *Războiul împotriva Rullilor* (Ed. Univers). După 1989, multe edituri s-au aplecat asupra operei lui van Vogt, văzând lumina tiparului *Silkie, Soarele subteran, Casa Veșniciei, Stăpânii timpului, Rătăcitori printre stele, Lupta pentru veșnicie* (Ed. Vremea),

Ciclul non-A (Ed. Cristian SF), *Făuritorii de arme, Imperiul atomului* (Ed. Nemira) etc.

Dat fiind că opera lui van Vogt este atât de vastă, desigur că multe titluri se mai află în pregătire și vor putea fi citite în curând.

Caracteristica cea mai de seamă a scrierilor lui van Vogt este dată de imaginația cu totul specială a autorului, imaginație care refuză să accepte limitele timpului și spațiului, aliată cu încrederea nețărmurită în posibilitățile rasei umane, până la cei mai îndepărtați descendenți ai ei. Adăugând la aceasta pasiunea ideilor, inventivitatea, credibilitatea în incredibil a situațiilor imaginate, avem un tablou al calităților operei lui. Detractorii îi reproșează scăderi de ordin ideologic, concretizate în pasiunea lui pentru unele teorii nu în întregime științifice, precum și neajunsuri de ordin literar și stilistic, între care insuficienta complexitate psihologică a personajelor, neglijențe de stil și de construcție a intrigii. Deseori întâlnim în scrierile lui inadvertențe; Jacques Sadoul explică acest fapt în *Istoria SF-ului modern*: „...acest autor nu este un scriitor dominat de meșteșug, ci de inspirație. Atunci când simte dorința de a scrie, van Vogt nu-și compune o schemă a povestirii, ci se așează la mașina de scris și scrie povestirea, începând eventual de la mijloc sau chiar de la sfârșit. Nu știe nici unde începe și nici unde va termina, ignoră ce personaje va pune în scenă,

ceea ce face ca intrigile să fie complexe și explică unele contradicții interne. Criticul de literatură științifico-fantastică brazilian, José Sanz, organizator al simpozionului din martie 1969 de la Rio de Janeiro, i-a răspuns, în prezența mea, unui tânăr autor care afirma că van Vogt este lipsit de talent: „Da, așa este, ceilalți au talent, dar el are geniu".

S. C.

CAPITOLUL 1

—În cei patru ani de când te afli aici, firmei i-a mers foarte bine, spuse Nypers.

Craig râse.

—Îți arde de glume, Nypers. Cum adică în cei patru ani de când sunt aici? Păi sunt de atâta timp, încât simt că am încărunțit aici.

Nypers înclină aprobator capul său mic și înțelept.

—Știu cum e, domnule. Totul devine vag și ireal. Ai senzația că parcă altcineva ți-a trăit în trecut viața. Se întoarse și adăugă: Ei bine, voi lăsa pe seama dumneavoastră contractul cu Winthrop.

Craig își mută în cele din urmă privirea care îi încremenise asupra ușii de stejar închise, în spatele căreia dispăruse bătrânul funcționar. Dădu din cap cu îndoială și jenă, însă zâmbi când se așeză la birou.

Nypers trebuia să fie bine dispus în dimineața aceasta. Pentru prima dată, bătrânul încercase să glumească.

În cei patru ani de când – hai să vedem, de când era director al firmei Nesbitt? Curier la șaisprezece

ani, asta era în 1938; funcționar mărunt la nouăsprezece ani, apoi venise războiul. Se înrolase în aprilie 1942, fusese rănit, spitalizat și apoi trimis acasă la începutul lui '44. Înapoi la Nesbitt Company, pentru a ajunge succesiv funcționar principal în 1949, șef de compartiment în '53 și director general în '60. De atunci zilele de serviciu semănau foarte mult una cu alta. Timpul trecea molcom, ca suflul unui vânt constant dinspre nord.

Iată, acum e 1972, hm, treizeci și patru de ani la firmă, fără a socoti războiul; doisprezece ca director general. Astfel ajungea la cincizeci, anul acesta.

Cincizeci?

Cu un strigăt, Craig sări în picioare și se repezi în toaleta de lângă biroul său. Pe ușa spre duș se afla o oglindă în care se putea vedea întreg. Se opri în fața ei, cu răsuflarea tăiată. Imaginea de care dădu cu ochii era destul de familiară. Era cea a unui bărbat înalt, solid, de peste un metru optzeci și de vreo treizeci și trei sau treizeci și patru de ani.

Craig își găsi din nou calmul. Unul din acei tipi etern tineri, își spuse el, amuzat. Nu arăta nici o zi peste patruzeci. Ciudat, totuși, că nu-i trecuse niciodată prin cap că avea cincizeci. Își permise un fior de plăcere la gândul că se ținea atât de bine. De altfel, și Anrella, la fel. Dacă lui nu-i dădeai mai mult de patruzeci, ea nu părea trecută de treizeci.

Gândurile i se risipiră. Se întoarse în birou și se lăsă cu toată greutatea pe scaun. *În cei patru*

ani de când ești la noi. Aceste cuvinte i se fixaseră în minte. Gestul pe care îl făcu în cele din urmă era semiautomat. Apăsă un buton de pe birou.

Ușa se deschise și intră o femeie uscățivă, cu fața albă, de vreo treizeci și cinci de ani.

—Ați sunat, domnule Craig?

Craig ezită, începea să se simtă prost și nu era deloc uimit de stânjeneala lui.

—Domnișoară Pearson, de cât timp lucrați la Nesbitt Company? întrebă el.

Femeia îl privi sever, iar el își aminti prea târziu că, în aceste vremuri de agresivă emancipare, un șef nu pune unei angajate întrebări care pot fi considerate fără legătură cu serviciul.

După o clipă, privirea domnișoarei Pearson își pierdu sclipirea dură, ostilă, iar Craig respiră mai ușurat.

—Nouă ani, răspunse ea scurt.

—Cine v-a angajat? se forță Craig să continue.

Domnișoara Pearson dădu din umeri, dar gestul trebuie să fi avut legătură cu vreun gând care-i trecuse prin minte. Vocea îi era normală, atunci când spuse:

—Păi, directorul de atunci, domnul Letstone.

—Oh! făcu Craig.

Fu cât pe ce să-i explice faptul că fusese director general în ultimii doisprezece ani. Nu o făcu, în primul rând fiindcă gândul din spatele cuvintelor se destrămase în ceață. Mintea îi lucra

în gol, dar era relativ clară. Ideea care-i veni în cele din urmă era logică și limpede. Îi dădu glas pe un ton calm:

—Aduceți-mi registrul de evidența personalului din 1968, vă rog.

—Da, domnule Craig.

Fata îi aduse registrul și îl lăsă pe birou. După ce ieși ea, Craig deschise volumul cu state de salarii pe luna octombrie. Și iată-l acolo: „Lesley Craig, director general, 1250 dolari".

Pe septembrie era trecut același lucru. Nerăbdător, răsfoi până în ianuarie. Scria: „Angus Letstone, director general, 700 dolari". Nu exista nici o explicație pentru salariul mai mic. În februarie, martie, aprilie, era tot Angus Letstone. Tot cu 700 dolari pe lună. În mai apărea pentru prima oară numele lui, Lesley Craig, cu 1250 dolari.

Patru ani! În cei patru ani de când...

Contractul cu Winthrop zăcea neclintit pe biroul spațios de stejar. Craig se ridică și se duse la fereastra cu arcadă de la colțul camerei. Dedesubt se întindea un bulevard larg, mărginit de copaci; cât vedeai cu ochii străluceau clădiri placate cu marmură. Banii curseseră gârlă pe această stradă și în această cameră. Se gândi câ. de des se considerase unul dintre acei norocoși, aflat la limita de jos a clasei cu venituri mari, un om care ajunsese la poziția de vârf în compania lui după ani de trudă.

Craig dădu cu mâhnire din cap. Anii de trudă

nu existaseră. Astfel că se punea întrebarea: cum ajunsese la această funcție excelentă, cu salariu satisfăcător, clientelă selectă și o organizare care funcționa atât de bine? Viața fusese plăcută și dulce ca băutul unui pahar cu apă limpede și rece, o idilă netulburată, un model de trai fericit.

Și acum, poftim! Cum poate afla un om ce-a făcut în timpul primilor patruzeci și șase de ani ai vieții?

Și, mai ales, cum află asta, atunci când nu arată că are mai mult de patruzeci și șase, ca să nu mai vorbim de cincizeci? Erau câteva fapte simple pe care le putea verifica înainte de a întreprinde vreo acțiune. Cu o hotărâre bruscă, se întoarse la birou, apucă dictafonul și începu:

„Către Secția arhivă, Ministerul Apărării, Washington, D.C.

Stimate domn,

Vă rog să-mi trimiteți cât mai urgent posibil dosarul personal din timpul războiului mondial. Am făcut parte..."

Explică în detaliu, căpătând încredere pe măsură ce continua. Memoria îi era clară în privința faptelor esențiale. Viața reală din armată și luptele – erau vagi și îndepărtate. Dar asta era de înțeles. Apoi era excursia pe care o făcuse el cu Anrella anul trecut, în Canada. Era un vis șters acum, doar din loc în loc imagini fulger, pentru a verifica dacă lucrurile s-au întâmplat cu adevărat.

Toată viața era un proces de uitare a trecutului.

662-617

A doua scrisoare o adresă Biroului de Evidență a Nașterilor din Chicago Illinois:

„M-am născut pe 1 iunie 1922 în orașul Daren, Illinois. Vă rog să-mi trimiteți cât mai urgent certificatul de naștere", dictă el.

O sună pe domnișoara Pearson și îi dădu înregistrarea de la dictafon.

—Verificați aceste adrese, o instrui el scurt. Cred că trebuie plătită o mică taxă. Aflați cât, anexați ordine de plată și trimiteți ambele scrisori par avion.

Se simți satisfăcut de sine când fata ieși din birou. N-avea sens să se agite pentru povestea asta. În definitiv, avea o slujbă sigură, iar mintea lui era solidă ca o stâncă. Nu avea nici un motiv să se lase pradă grijilor și, cu atât mai puțin, să-i lase pe alții să-i descopere chinul. Răspunsurile la cele două scrisori îi vor parveni la timpul lor. Apoi va avea destul răgaz să cerceteze în continuare această problemă.

Luă în mână contractul Winthrop și începu să-l citească.

Douăzeci de minute mai târziu îl izbi gândul că își petrecuse majoritatea timpului încercând să-și amintească doar ceea ce făcuse în luna mai 1968. În acea lună ajunsese prima navă pe lună. Craig rememoră titlurile din ziare, așa cum le văzuse atunci. Și nu exista nici o îndoială, le văzuse. Ele îi stăruiau în minte, mari și negre. Putea să considere luna mai, prima sa lună în Nesbitt Company – potrivit ștatelor de plată –

ca parte din existența lui actuală.

Dar cum era cu aprilie? În aprilie avusese loc gâlceava care aproape că dusese la o mare ruptură a puternicei uniuni a cluburilor de femei. Iar titlurile din ziare fuseseră – care? Craig se forță să-și amintească, dar nu-i veni nimic în minte. Se gândi: dar pe 1 mai? Dacă linia despărțitoare trecea pe la sfârșitul lui aprilie și începutul lui mai, atunci ziua de 1 mai ar trebui, poate, să poarte pecetea unei claritați deosebite, care să o marcheze la fel de precis ca pe primul sărut al unui îndrăgostit. Își aminti vag că fusese bolnav atunci.

Memoria lui nu putea să fixeze acea primă zi a lunii mai. Probabil că-și luase micul dejun. Probabil că plecase la serviciu după un sărut de la revedere al Anrellei. Gândurile i se opriră brusc, ca un animal împușcat în timp ce fuge. Anrella! gândi el. Ea trebuie să fi fost aici pe 30 și 29 aprilie și în martie, februarie, ianuarie și mai înainte.

În zilele importantei luni mai, ea se purtase ca și când ar fi fost căsătoriți de ani îndelungați, iar memoria lui nu păstra nici un indiciu că n-ar fi fost așa.

Deci – *Anrella știa*!

Era o revelație care avea anumite limitări emoționale. Înțelegând dintr-o dată clar situația, mintea i-o luă razna; apoi judecata interveni și gândurile i se mai liniștiră. Deci Anrella știa. Ei, bine, așa și trebuie. Evident că el se aflase prin

preajmă de mulți ani. Orice schimbare ar fi avut loc, se petrecuse în mintea lui, nu în a ei.

Craig privi la ceasul de pe perete: douăsprezece fără un sfert. Abia avea timp să se repeadă cu mașina acasă pentru prânz. De obicei lua masa în oraș, dar acum trebuia să afle neîntârziat ceea ce-l interesa. Un grup de femei frumoase se afla pe coridor în timp ce el se îndrepta spre lift. Impresia că ele îl priveau cu atenție pe când trecea era atât de puternică, încât Craig se smulse din furtuna de gânduri. Se întoarse și le privi.

Una din femei spunea ceva cu gura aproape lipită de un dispozitiv mic și strălucitor pe care-l avea la mână. Craig gândi, intrigat, „un radio-brățară".

Apoi intră în lift și uită incidentul în timp ce cobora. Și în hol se aflau femei, iar la intrare, de asemenea. Lângă bordură așteptau jumătate de duzină de mașini negre, impunătoare, fiecare cu câte o femeie la volan. În câteva minute strada va forfoti de mulțimea grăbită de la orele prânzului. Dar acum, cu excepția femeilor, era aproape pustie.

—Domnul Craig?

Craig se întoarse. Era una din tinerele femei care stătuse lângă intrare, o femeie vioaie, cu o față ciudat de severă.

Craig se uită la ea.

—Hm! făcu el.

—Sunteți domnul Lesley Craig?

Craig se trezi mai bine din visare.

—Da, de ce? Eu... ce...

—O.K. fetelor, zise tânăra femeie.

Surprinzător, în mâinile lor apărură revolvere. Luceau metalic în soare. Înainte ca uluitul Craig să poată privi mai bine la ele, mâinile femeilor îl apucară și-l împinseră către una din limuzine. El ar fi putut să se opună. Dar nu o făcu. Nu avea nici un sentiment al pericolului. În creierul lui era doar o uriașă și paralizantă uimire. Înainte ca mintea să-i funcționeze din nou normal, se afla în mașina care începuse să se deplaseze.

—Ei, ia ascultați! începu el.

—Vă rog să nu puneți întrebări, domnule Craig. Îi vorbea tânăra care-l întrebase de nume; ședea acum în dreapta lui. Nu veți păți nimic, dacă vă purtați cum trebuie.

Ca pentru a întări amenințarea, cele două femei așezate pe cele două strapontine din mijloc, cu fața către el și cu revolverele în mâini, clătinară cu înțeles armele lor strălucitoare.

După ce trecu un minut, văzu că tot nu era vorba de vreun vis. Craig întrebă:

—Unde mă duceți?

—Nu puneți întrebări, vă rog!

Aceasta îl făcu să-și piardă răbdarea, și-i dădu senzația că este tratat ca un copil. Încruntat și furios, Craig se lăsă pe spate și-și studie răpitorii cu priviri ostile. Erau tipice femei „de modă nouă” cu fustele scurte. Cele două pistolărese păreau trecute bine de patruzeci, totuși erau

suple, vioaie. Ochii lor aveau privirea aceea foarte strălucitoare a femeilor care făceau tratament cu medicamentul Equalizer – Care Te Face Egala Bărbatului. Conducătoarea grupului și fata din stânga lui Craig aveau aceiași ochi strălucitori.

Arătau toate ca niște ființe capabile, eficiente.

Până să ajungă Craig la vreo concluzie, mașina viră la un colț, urcând o pantă lungă. Craig avu timp să o recunoască, era intrarea în garajul de sub turnul hotelului Mc.Candless; apoi pătrunseră în interiorul garajului, îndreptându-se spre o ușă îndepărtată.

Mașina opri. Craig se supuse fără un cuvânt armelor care-i făcură semn să se dea jos. Fu condus de-a lungul unui coridor pustiu, către un ascensor de serviciu. Ascensorul se opri la etajul al treilea. Înconjurat de garda sa exclusiv feminină, Craig era mânat pieziș către o ușă situată pe partea cealaltă a coridorului strălucitor.

Camera era mare și plăcută, mobilată luxos. La capătul ei opus, pe o sofa verde, cu spatele la o fereastră enormă, ședea un om cărunt, cu înfățișare plăcută. În dreapta lui, la un birou, stătea o tânără.

Craig nici nu o băgă în seamă. Cu ochii mari, el privi cum tânăra conducătoare a gărzii sale se apropie de bărbatul cărunt și spune:

—Așa cum ați cerut, domnule președinte Dayles, vi l-am adus pe domnul Lesley Craig.

Numele a fost cel care, rostit atât de politicos,

i-a confirmat identitatea celuilalt. Recunoscuse deja chipul ce apărea atât de des în fotografiile ziarelor, dar nu-i venea să-și creadă ochilor. Nu mai era loc de îndoială. Se afla în fața lui Jefferson Dayles, Președintele Statelor Unite.

Furia i se potoli și Craig privi către marele om. Observă că femeile care-l escortaseră au ieșit din cameră. Plecarea lor sublinia insolitul acestei întâlniri forțate.

Văzu că celălalt îl studiază de aproape. În afara ochilor care luceau ca niște perle cenușii, Președintele Dayles își arăta vârsta recunoscută, de cincizeci și nouă. Fotografiile din ziare sugerau o față tinerească, neridată. Dar era clar, privindu-l de la această distanță, că încordarea celei de-a doua campanii își arăta efectele asupra vitalității lui.

Oricum, aspectul președintelui era inconfundabil: puternic, impunător și plăcut, cu severitatea siguranței de sine. Când vorbea, vocea lui avea puterea și rezonanța care contribuiseră atât de mult la marele său succes. Rosti, cu un ușor zâmbet sardonic:

—Ce credeți despre amazoanele mele?

Râsul răsună homeric în încăpere. Evident că nu așteptase nici un răspuns, căci amuzamentul său încetă brusc și continuă fără pauză:

—Un fenomen foarte curios, aceste femei. Și, am impresia, un fenomen tipic american. O dată luat, medicamentul nu mai poate fi contracarat; și consider o dovadă a fundamentalei pofte de

aventură a fetelor americane faptul că sunt câteva mii cele care au urmat acest tratament. Din nefericire, asta le-a adus într-o situație fără ieșire, le-a lăsat fără viitor. Femeile „neegalizate" le detestă, iar bărbații le consideră niște ciudățenii, ca să spun așa. Existența lor a determinat cluburile feminine să se implice în campania prezidențială. Dar individual, amazoanele au descoperit că nici un patron nu le angajează și nici un bărbat nu se căsătorește cu ele.

Disperate, conducătoarele lor mi s-au adresat mie; și chiar înainte ca situația să atingă o fază tragică, am aranjat o abilă campanie preliminară de publicitate și le-am angajat *in corpore* pentru ceea ce este în general considerat un scop perfect legitim. Într-adevăr, aceste femei își cunosc binefăcătorul și se consideră în mod special ca agenții mei personali.

Jefferson Dayles făcu o pauză, apoi continuă politicos:

—Sper, domnule Craig, că aceasta va explica în oarecare măsură metoda ciudată prin care ați fost adus în fața mea. Domnișoara Kay Whiterwood – dădu el din cap spre tânăra de la birou – este mentorul lor.

Craig nu-și lăsă privirea să-i urmeze gestul mâinii. Stătea în picioare ca o stană de piatră și mintea îi era aproape la fel de încremenită. Ascultase fascinat scurta istorie a grupului de amazoane, cu un sentiment al irealului. Căci

povestea nu explica nimic. Nu metodele sau amănuntele modului în care fusese adus aici contau. Ci de ce?

Observă ochii plăcuți care zâmbeau către el amuzați. Jefferson Dayles spuse încet:

—Este posibil să doriți să relatați ziariștilor sau autorităților ceea ce vi s-a întâmplat. Kay, dă-i domnului Craig articolul pe care l-am pregătit pentru a preîntâmpina o asemenea eventualitate.

Tânăra se ridică de pe scaunul de la birou și se apropie de Craig. Stând în picioare, părea mai în vârstă. Avea ochi albaștri și o figură foarte dură, frumoasă. Îi înmână lui Craig o foaie dactilografiată. El citi:

> *Big Town – 9 iulie 1972 – Un incident supărător a survenit pe parcursul călătoriei Președintelui Jefferson Dayles, la venirea dinspre Midle City. O aparentă încercare de a izbi automobilul președintelui, din partea unui tânăr aflat la volanul unui automobil electric, a fost zădărnicită de acțiunea promptă a gărzilor. Tânărul a fost reținut și adus ulterior la hotelul prezidențial pentru anchetă. Explicațiile sale au fost considerate satisfăcătoare. În consecință, la cererea președintelui Dayles nu s-a formulat nici o acuzație, iar el a fost pus în libertate.*

După un moment, Craig și-a permis un zâmbet trecător. Această știre trucată era, desigur, fără replică. I-ar fi fost mai ușor, de exemplu, să călărească pe strada principală, trăgând cu pistolul, decât să se angajeze într-un duel jurnalistic cu Jefferson Dayles. Își imagină titlurile senzaționale:

UN OBSCUR OM DE AFACERI ÎL ACUZĂ PE JEFFERSON DAYLES
Campanie de compromitere a președintelui.

Craig râse din nou, de data asta sardonic. Nu prea era loc de îndoială. Oricare ar fi fost motivul lui Jefferson Dayles pentru a-l răpi, acesta își pusese mintea la contribuție. Oricare i-ar fi fost motivul! Ce *motiv* ar putea avea? Dădu din cap nedumerit. Nu se mai putea stăpâni. Privirea lui se fixă asupra ochilor cenușii, pe jumătate amuzați, ai președintelui. Toate astea, se minună el, atâta efort cheltuit, o poveste atât de dezonorantă pregătită în mod deliberat, pentru ce?

Privindu-l pe celălalt i se păru că discuția era pe cale să ajungă la subiect.

Bărbatul mai vârstnic își drese glasul și spuse:

—Domnule Craig, puteți să-mi spuneți care sunt invențiile importante puse la punct după cel de-al doilea război mondial?

Se opri. Craig îl așteptă să continue. Dar tăcerea se prelungi și președintele continuă să se uite la el cu răbdare. Craig fu uimit. Se părea că fusese o întrebare veritabilă, nu una retorică. Ridică din umeri și spuse:

—Ei bine, n-au fost prea multe. Desigur, nu sunt la curent cu aceste lucruri, dar aș pune pe listă racheta ajunsă pe lună, niște perfecționări ale lămpilor radio și... Se întrerupse brusc. Dar ia stai? Și ce-i cu asta? Ce...

Vocea fermă a celuilalt se legase de una din frazele lui.

—N-au fost prea multe, spuneți. Această afirmație, domnule Craig, este cel mai tragic comentariu care se poate imagina în legătură cu starea lumii noastre. N-au-fost-prea-multe. Ați menționat rachetele. Omule, noi nu îndrăznim să spunem lumii că racheta, cu excepția unor detalii minore, a fost pusă la punct în timpul războiului și că ne-au trebuit treizeci de ani ca să rezolvăm aceste detalii minore.

Se aplecase înainte, în focul discuției. Acum se lăsă din nou pe spate cu un oftat.

—Domnule Craig, unii spun că motivul acestei incredibile stagnări a minții omenești este rezultatul direct al societății apărute după al doilea război. Consider că, parțial, și societatea este vinovată. O atmosferă morală viciată obosește mintea într-un fel curios, constant; greu de descris. Este ca și cum creierul s-ar uza singur, luptând cu mediul intelectual care-l înconjoară.

Făcu o pauză și se așeză încruntându-se, ca și cum căuta o descriere mai completă. Craig avu timp să se întrebe, uimit, de ce i se dădeau asemenea explicații amănunțite.

Șeful executivului privi în sus. Părea să nu-și dea seama că se oprise. Continuă:

—Dar asta este doar o parte din explicație. Dumneavoastră ați menționat lămpile radio. Repetă pe un ton descurajat: Lămpile radio! Zâmbi obosit. Domnule Craig, una din diplomele mele este de inginer și asta m-a făcut să fiu conștient de teribila problemă cu care se confruntă tehnologia modernă, problema imposibilității ca un singur om să învețe tot ce trebuie știut într-o anumită știință.

Dar, ca să ne întoarcem la lămpile radio – nu este cunoscut, în general, că de câțiva ani, un număr de laboratoare faimoase au recepționat semnale radio slabe, care se consideră că provin de pe Marte. Acum șase luni m-am hotărât să aflu de ce nu se face nici un progres în sensul amplificării acestor semnale. Am invitat trei dintre cei mai mari savanți din domeniul radiofoniei pentru a-mi explica ce nu-i în regulă.

Unul dintre acești oameni proiectează lămpi, altul, circuite și al treilea încearcă să obțină un produs final din componentele primilor doi. Problema este aceasta: lămpile sunt un obiect care poate fi studiat o viață întreagă. Proiectantul lor are doar o idee vagă în ce privește circuitele, deoarece și acestea

sunt de studiat toată viața. Cel cu circuitele trebuie să accepte ce lămpi are la îndemână, deoarece, având doar cunoștințe teoretice despre ele, nu poate spune sau măcar imagina cum ar trebui să fie o lampă pentru a îndeplini scopul pe care îl are el în cap. La acești trei oameni există cunoștințele necesare pentru a construi radiouri noi și uimitor de puternice. Dar ei eșuează mereu și mereu. Ei nu-și pot conexa cunoștințele. Ei...

Probabil că observă expresia de pe chipul lui Craig. Se opri și întrebă cu un zâmbet slab:

—Mă urmăriți, domnule Craig?

Craig se înclină în fața rictusului ironic al celuilalt. Lungul monolog îi dăduse timp să-și adune gândurile. Spuse:

—Imaginea pe care o am în fața ochilor este aceasta: un mic om de afaceri a fost ridicat de pe stradă și adus în fața președintelui Statelor Unite. Președintele s-a lansat imediat într-o prelegere despre lămpile radio. Domnule, nu înțeleg nimic. Ce doriți de la mine?

Răspunsul veni încet:

—În primul rând, voiam să vă văd. În al doilea rând – Jefferson Dayles făcu o pauză, apoi continuă – care este grupa dumneavoastră sanguină, domnule Craig?

—De ce, eu... Craig se opri apoi privi la celălalt. Care este ce?

—Doresc o probă din sângele dumneavoastră, zise președintele. Se întoarse spre fată: Kay,

recoltează proba, te rog. Sunt sigur că domnul Craig nu se va opune.

Craig nu se opuse. Lăsă să-i fie luată mâna, acul îi perforă degetul mare, provocându-i o senzație slabă de durere. Privi curios sângele roșu care se prelingea.

—Asta-i tot, rosti președintele. La revedere, domnule Craig. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Kay, cheam-o, te rog, pe Mabel ca să-l conducă pe domnul Craig înapoi la birou.

Se pare că Mabel era numele comandantei gărzii președintelui, căci ea intră în cameră, urmată de femeile înarmate. Într-un minut Craig a fost scos afară și apoi în lift.

După plecarea lui Craig, marele om se așeză cu un zâmbet împietrit pe chip. Se uită încă o dată la femeie, dar secretara privea în jos la biroul ei. Încet, Jefferson Dayles se întoarse și privi la un paravan care se afla în colțul de lângă fereastra din spatele lui.

Spuse încet:

—În regulă, domnule Nypers, puteți ieși.

Nypers trebuie să fi așteptat semnalul. Ieși la iveală înainte ca Dayles să-și sfârșească vorba și merse sprinten către scaunul pe care i-l indicase președintele. Jefferson Dayles așteptă până ce degetele bătrânului se așezară calm pe ornamentele metalice ale brațelor fotoliului, apoi spuse blând:

—Domnule Nypers, jurați că ceea ce ne-ați spus este adevărat?

—Fiecare cuvânt. Bătrânul vorbi apăsat. Lesley Craig, deși nu are cunoștință despre aceasta, este din nou pe cale să intre în faza lui de „totipotență". Am venit la dumneavoastră fiindcă aveți grupa lui sanguină, AB sau grupa IV, după clasificarea lui Jansky. Asta este grupa dumneavoastră de sânge, nu?

Jefferson Dayles nu răspunse. Impulsul lui fu să-și închidă ochii, ca orbit de lumină. Dar lumina venea din mintea lui, nu de afară; iar el căpătase convingerea înfiorătoare că ar putea să-i ardă creierul dacă nu era atent. În cele din urmă, reuși să se întoarcă spre Kay. Ușurat, văzu că ea ridicase privirea de pe detectorul de minciuni aflat pe birou. Detectorul era conectat la ornamentele metalice de pe brațele fotoliului pe care stătea Nypers. Când Președintele privi spre ea, Kay încuviință din cap, cât se poate de discret.

Jefferson Dayles îngheță. Strălucirea ajunsese ca un foc alb; și el trebuia să lupte, să șadă acolo rigid, încordându-și mintea împotriva bucuriei de nedescris care îi amenința rațiunea. Îi veni dorința să se repeadă la biroul lui Kay, să privească la ecranul detectorului de minciuni și să-l pună pe Nypers să-și repete cuvintele. Dar alungă și acest gând. Își dădu seama că Nypers vorbea din nou.

—Mai aveți vreo întrebare, înainte să plec?

—Da. Vorbise Kay. Aș vrea să știu de ce faceți aceasta?

Bătrânul ezită, apoi oftă.

—Nu sunt pregătit să răspund la asta. Motivele unui act de trădare nu sună întotdeauna bine când sunt rostite în public.

Ochii albaştri şi duri ai lui Kay sclipiră.

—Noi nu putem fi şocaţi, vă asigur.

Nypers ridică din umeri.

—Continuaţi cu întrebarea următoare, vă rog.

—Nu răspundeţi?

—Aţi primit răspunsul meu.

Urmă o tăcere. Jefferson Dayles o văzu pe Kay încercând să-i prindă privirea. El ignoră încercarea ei. Ciudat, dar nu simţea nici un interes faţă de acest aspect. Principalul fapt era verificat. Detectorul de minciuni demonstrase tot ceea ce era nevoie. Se întrebă dacă acesta era un lucru atât de important pentru el personal, încât îşi pierduse toată obiectivitatea în legătură cu restul. Ascultă în tăcere, pe când Kay spuse cu venin:

—Am putea să vă forţăm să răspundeţi, domnule Nypers.

Bătrânul se ridică încet în picioare. Dayles văzu că avea o expresie stranie întipărită pe chip.

—Nu crezi, spuse el, că situaţia politică a preşedintelui Dayles este destul de precară şi fără evoluţii dramatice?

—Ce vreţi să spuneţi?

Kay greşise punând întrebarea aceasta, îşi dădu seama Jefferson Dayles. Nypers zâmbi şi spuse cu blândeţe:

—Există oameni care susţin că, acum

douăzeci și cinci de ani, Statele Unite au suferit un dezastru moral în urma războiului mondial. Un președinte cu ambiții dictatoriale concurat de o candidată de sex feminin poate fi sau nu o dovadă a acestui fapt. Zâmbetul i se adânci într-un rânjet. Adevărata dovadă o vor constitui alegerile viitoare. Câte urne de vot ați decis să îndesați cu buletine false pentru a asigura realegerea președintelui Dayles? întrebă Nypers.

Președintele păli.

—Stai! vocea bătrânului se ridică brusc la țipăt. Îți cer să te abții să mă amenințți sau să mă torturezi și să ai grijă de mine conform înțelegerii noastre. Cer asta deoarece am pregătit o relatare foarte interesantă a acestei chestiuni, care va ieși la iveală dacă mi se întâmplă ceva.

Se înclină și termină pe o voce mai liniștită:

—Îmi pare rău că trebuie să fiu atât de direct, dar este bine să clarificăm situația. Iar acum, dacă nu aveți alte obiecții, mă voi retrage.

De data aceasta, Jefferson Dayles îi îngădui lui Kay să-i prindă privirea. Încuviință din cap cu un zâmbet strâmb:

—Lasă-l să plece, Kay.

La ușă, Kay îl întrebă pe Nypers:

—Cum se comportă Craig, când e în această stare de totipotență?

—Starea lui variază, veni replica rece. Dar – și Nypers își arătă dinții strălucitori și albi – nu m-aș afla aici dacă el ar fi periculos.

—Ceea ce nu spune nimic, zise Kay furioasă

după ce ușa se închise în urma lui Nypers. Moșul trece sub tăcere informații vitale. Pun pariu că grupul care se află în spatele lui știe că a venit aici. Aș merge până acolo încât aș spune că l-au trimis. Care-i jocul lor?

Ochii i se îngustară, în timp ce rămase tăcută, chibzuind. De câteva ori păru pe cale să vorbească, dar de fiecare dată își opri cuvintele printr-o manevră ciudată, parcă-și comprima buzele.

Jefferson Dayles privi jocul emoțiilor pe chipul ei frământat, captivat în treacăt de această femeie care trăia totul atât de violent. În final, el clătină din cap; vocea îi era puternică atunci când rosti:

—Kay, nu contează! Nu vezi? Jocul lor, așa cum spun, nu înseamnă nimic. Nimeni, nici un individ, nici un grup, nu poate să stea împotriva comandantului suprem al Armatei, Marinei și Aviației Statelor Unite. Trase adânc și încet aer în piept. Kay, nu vezi că lumea ne aparține?

CAPITOLUL 2

Craig ședea la masă într-un restaurant. Mâinile lui, ținând furculița și cuțitul sau o bucată de pâine sau o cană, se mișcau în sus și în jos ca niște extensii bine sincronizate, de robot, ale trupului. Mâncarea îi atingea buzele și din când în când simțea un fior de plăcere datorită gustului.

Cele două evenimente ale dimineții frământau gândurile lui Craig, luptându-se pe rând să-i câștige atenția, apoi cedând fiecare în fața celuilalt. Treptat, episodul cu Jefferson Dayles începu să-și piardă din fascinație. Deoarece nu însemna nimic. Era ca un accident care i se întâmpla cuiva în timp ce traversa o stradă, neavând nici o legătură cu înlănțuirea normală a vieții lui și uitat repede după trecerea șocului și durerii.

Restul, ceea ce se întâmplase cu patru ani în urmă, era altceva. Făcea încă parte din mintea și trupul lui. Ținea de el, nu putea fi neglijat sau ocolit prin presupunerea că cineva trebuie să fi înnebunit. Craig privi la ceas. Arăta unu fără zece. Dădu desertul la o parte și se ridică.

Avusese intenția să se îndrepte spre casă pentru a obține o lămurire, când incidentul cu Jefferson Dayles îl întrerupsese. Mai avea încă timp să meargă și să o întrebe pe Anrella. Dar, mai întâi, înapoi la birou.

Se duse până la biroul de informații.

—Spune-i domnului Nypers, când vine, că mă întorc mai târziu ca de obicei.

Fata răspunse veselă:

—Domnul Nypers a spus că nu se va întoarce înainte de trei, domnule Craig.

—Foarte bine, atuci spune-i domnului Carson.

Mintea continuă să-i rămână pustie în timpul drumului spre casă. Abia când trecu cu automobilul electric printre porțile masive de oțel și văzu casa, își dădu seama de încă ceva. Casa fusese acolo, de asemenea, cu patru ani în urmă.

Era o reședință uimitor de scumpă, cu un bazin descoperit și grădină decorativă pe care le obținuse, conform memoriei sale, la un preț de chilipir, nouăzeci de mii de dolari. Nu se gândise să se mire cum de adunase nouăzeci de mii de dolari ca să-i dea pe casă. Suma păruse cumva pe măsura posibilităților lui.

Reședința se ridica de la nivelul solului. Arhitectul trebuie să fi fost un discipol înfocat al lui Frank Lloyd Wright*, căci profilul casei se

* Arhitect american (1869-1959), unul dintre principalii reprezentanți ai curentului modern în arhitectură; autor al unor celebre clădiri construite din oțel și sticlă (n. ed.).

topea printre copaci și peisaj. Se vedeau hornuri masive, aripi proeminente care se uneau armonios cu structura centrală și o abundență de ferestre batante.

Anrella avusese grijă întotdeauna de extrasele din contul lor bancar comun. Acest aranjament îl eliberase, putând astfel să-și dedice timpul liber plăcerii de a citi, câte unei partide ocazionale de golf, excursiilor la pescuit și la vânătoare, aerodromului particular cu avionul său propulsat electric. Și, desigur, îi lăsa timp pentru serviciu. Dar nu reușea să-i furnizeze vreo idee despre situația lui financiară reală.

Din nou, și de data aceasta mai pregnant, realiză cât de ciudat era că nu se îngrijorase niciodată și nici nu se mirase în legătură cu acest aranjament. Parcă mașina și intră în casă, gândind: „Sunt un om de afaceri prosper și perfect normal, care s-a poticnit de ceva care nu se prea potrivește. Sunt sănătos. Nu am nimic concret de câștigat sau de pierdut prin vreo anchetă. Viața mea se află înainte, nu în urmă".

Își spuse singur că nu ar conta dacă ar afla vreodată ceva sau nu. Trecutul nu contează. Putea să-și trăiască restul vieții cu ceva abia puțin mai mult decât o tresărire de curiozitate – unde dracu' dispăruse Nickson? Cu pălăria în mână, stătea în picioare, în marele hol de la intrare, așteptând ca valetul să reacționeze prin prezență la sunetul ușii deschise. Dar nu veni nimeni. Tăcerea învăluia marea casă. Apăsă

niște butoane, dar nu răspunse nimeni. Craig își aruncă pălăria pe un scaun din hol, privi în salonul pustiu și apoi se îndreptă hotărât spre bucătărie.

—Sybil, vreau... începu el iritat.

Se opri. Reverberațiile vocii lui se întoarseră din nou la el, reflectate de bucătăria goală. Nici în cameră nu se vedea vreun semn al prezenței bucătăresei și a celor două fete drăguțe care o ajutau. Câteva minute mai târziu, Craig urcă pe scara principală, când îi ajunse la urechi un murmur de voci.

Sunetul venea din salonul de la etaj. Pusese deja mâna pe clanță, când tăcerea dinăuntru fu întreruptă de vocea clară a Anrellei, care spunea:

—Efectiv, discuția nu are sens. Timpul pentru schimbare a venit și este prea târziu să ne modificăm planurile. Obiecțiile trebuiau să fi fost făcute la întâlnirea noastră precedentă deoarece... spuneți-le ce ați făcut azi dimineață, domnule Nypers.

Nypers! Șocul aproape că îl arse pe Craig, răspândindu-i-se de-a lungul nervilor. Vocea bătrânului se auzi apoi, confirmând:

—Am făcut tot ce am fost însărcinat la ultima întâlnire să fac. Să-l tulbur pe Craig a fost destul de simplu, dar interviul cu președintele Dayles a implicat, așa cum am presupus, o exprimare atentă a răspunsurilor pentru a contracara un detector de minciuni. Cred că am reușit, deși nu mă îndoiesc că ei sunt suspicioși față de noi toți.

Îmi pare rău că n-am știut că vor exista obiecții. Dar cred sincer că o amânare n-ar fi fost înțeleaptă. Momentul pentru a-l informa pe președinte era când el se afla aici, la fața locului, cu posibilitatea de a-l aduce pe domnul Craig în fața lui.

Urmă o pauză, apoi cineva spuse:

—Dacă-i făcut, e făcut.

Apoi se auzi o bălmăjeală de voci, o discuție din care răzbăteau clar numai cuvinte răzlețe:

—Marea lui fază... șansa finală... necesar să-l supunem la presiuni covârșitoare... să-și găsească calea de ieșire... fără limită...

Deși cuvintele nu aveau un sens determinat, Craig recunoscu unele dintre voci: Peter Yerd, unul dintre clienții milionari ai firmei Nesbitt, Nesbitt însuși, un multimilionar pe nume Shore, Jim Gregory mecanicul, Sybil bucătăreasa și...

Mai târziu Craig se blestemă că a plecat în acel moment. Dar nu se putea stăpâni. Îl apucase frica, o perdea de întuneric care-l orbea, frica de a fi descoperit acolo, atunci, înainte de a fi putut cugeta la ce auzise. Se furișă în jos pe scări ca o fantomă, își înhăță pălăria. Când ieși afară, observă pentru prima oară cele câteva mașini parcate mai departe, lângă casă. Fusese prea preocupat de sine pentru a le observa, când intrase.

Automobilul electric porni cu un bâzâit slab – slavă Domnului că salonul de la etaj era în partea opusă – și după câteva minute își conducea mașina pe sub porțile metalice și de-a

lungul vechiului drum de țară către autostrada spre oraș. Avea convingerea fermă că urma o după-amiază cu gânduri agitate.

În realitate, după cum se vădi, a fost prea ocupat pentru a se gândi mult. Și în timpul momentelor mai relaxate, mintea continua să-i rămână goală.

Pentru prima dată în ultimii ani, și-ar fi dorit un somn de după-amiază.

În seara aceea, paznicul de la parcarea clădirii i-a spus:

—A venit un mecanic, pe nume Gregory, să lucreze la mașina dumneavoastră, domnule Craig. Sper că n-am greșit lăsându-l să o verifice.

—O, da, da, răspunse Craig absent.

Continuă să meargă și se sui în mașină. Pe când pornea, mintea i se eliberă de noianul de gânduri care o invadaseră și se concentră asupra spuselor paznicului. După câteva momente, tot nu avea încă de ce să se mire în legătură cu ele. Dacă Jim Gregory decisese că mașina trebuia revizuită, atunci așa era.

Clic! făcu mașina cincisprezece minute mai târziu. Zumzetul gros și continuu al motorului își schimbă tonul; mașina încetini și se opri. Craig se încruntă la tabloul de bord. Apoi acționă comutatorul principal. Era cuplat. Apăsă din nou pe accelerație. Nici un răspuns. Craig dădu din cap. Era pentru prima dată când se întâmpla așa ceva. Și încă după ce Gregory verificase motorul.

Se gândi la asta puțin mai atent și, încet, fu cuprins de un fior. Se așeză apoi, amintindu-și că Gregory era unul dintre ei. Faptul că mașina se stricase acolo nu era un accident.

Crispat, Craig se uită în jur. Părăsise autostrada de zece minute și se afla acum în valea umbrită de copaci din spatele dealului One-mile. Periferia orașului rămăsese la vreo opt mile în urma lui, orașul însuși nemaifiind vizibil. Se afla la aproximativ cinci mile de casă și cam la o milă de cea mai apropiată gospodărie.

Asta trebuia să fi fost făcută cu un scop. Probabil că se așteptau ca el să facă ceva. Se dădu jos, în drum, și apoi așteptă indecis. Nu știa nimic despre motoarele electrice și nici despre alt fel de motoare. Se încruntă și ridică șovăitor capota. Apoi studie nedumerit forma lungă, îngustă, aerodinamică ce se afla dedesubt.

Nu existau cabluri vizibile și nici motor electric, doar tubul din metal cenușiu de vreo patruzeci și cinci de centimetri în diametru. Craig întinse mâna nervos și atinse metalul. Instantaneu își smuci mâna înapoi, dar și-o forță din nou să se lase în jos, atinse metalul, și mai rapid, de data aceasta. Și nu era nici un dubiu. Metalul era rece, *rece*. Nefiresc, rece ca gheața. Un rece înghețat, de moarte.

Craig lăsă capota jos și stătu acolo pe drumul liniștit, stătu foarte țeapăn și foarte încordat. Dar numai după o lungă pauză înțelese adevărul.

Nypers îi făcuse prima aluzie că ceva nu era în regulă. Ăsta era probabil al doilea avertisment.

Desigur, în realitate, el îi auzise deja și ghicise. Dar ei nu știau asta. Ani de zile crezuse că mașina lui avea un motor electric care o acționa; și acum ei voiseră să-l facă să afle că motorul nu era deloc electric. În locul lui, sub capotă, era...

Ce?

Gregory îl culese de la fermă, cam la cincisprezece minute după ce Craig îi telefonă. Era un tânăr masiv, bine clădit, cu o figură placidă. Spuse degajat:

—Puteam să jur că este ceva în neregulă la mașina asta, dimineață, când ați plecat, domnule Craig. M-am repezit în oraș special ca să arunc o privire, dar n-am putut descoperi nimic. Cred că trebuie să desfac rotorul.

Craig mormăi ceva în sensul că lasă totul în seama lui Jim. Pe durata drumului păstră tăcerea. Era tăcut, șocat și nesigur. Era una să gândească, așa cum făcuse mai devreme, că Jim era un membru al bandei și altceva era să-l vadă conducând mașina și să-l asculte mințind voios. Să-l privească în față și să-l asculte mințind.

Amărăciunea i se stinse treptat în fața unui gând pe care-l îngropase în mod deliberat, în profunzime, dar care acum revenea implacabil la suprafață. Motorul nu se potrivea în toată povestea. Nu avea mai mult înțeles ca acțiunea lui Jefferson Dayles de a-l răpi.

Craig se pomeni ascultând încordat bâzâitul motorului. Întotdeauna considerase de la sine înțeles că vibrațiile ușoare erau ale unui motor electric. Sunetul era similar. Dar acum îi părea dintr-o dată că zgomotul era mai înfundat. Putea fi aer comprimat? Dar atunci de ce îl mințiseră? El, care nu știa nimic despre nici una din forțele motrice, ar fi acceptat explicația unui motor cu aer comprimat cu aceeași credulitate cu care primise afirmația că motorul era electric.

Altceva ar fi fost dacă motorul ar fi fost ceva formidabil. Dar nu era. Punea în mișcare un avion la o viteză de croazieră de nouăzeci și cinci de mile pe oră și un automobil la o viteză maximă de optzeci. Cel puțin, asta era, conform vitezometrului. Nu-i verificase niciodată posibilitățile. Craig gemu în sinea sa. Partea cea mai proastă în toată treaba era: cum trebuia el să reacționeze? Dintr-un motiv sau altul, ei nu se așteptaseră ca el să fie atât de agitat încât să vină acasă la prânz. Prin urmare, el aflase acum mai mult decât își dădeau ei seama. În asemenea circumstanță era greu să-și dea seama cum și ce să vorbească, chiar și cu Anrella.

Să se poarte îndrăzneț? Prudent? Să ceară explicații? Să fie secretos? Era o problemă.

Sărutul Anrellei a fost lung și prelungit. Gura ei era fierbinte, gesturile aprinse. Degetele ei îi atingeau obrajii într-un gest de mângâiere, pe când îl eliberă și se retrase în

același timp din îmbrățișarea lui posesivă. O clipă îi veni greu să-și amintească faptul că o auzise spunând pe o voce sonoră, hotărâtă, ceea ce spusese celor adunați în salon, la amiază.

Anrella privi la el și spuse:

—Arăți obosit, dragă. Du-te în salon să te întinzi. Îmi pare rău că ai avut necazuri cu mașina. Trebuie să discut serios cu Gregory.

El o privi de pe sofa cu ochi admirativi. Și fu șocat să-și dea seama că ea arată perfect capabilă să discute serios cu Gregory, sau cu oricine altcineva, de fapt. Era plăcută ochilor, nevasta asta a lui; și nu arăta crudă. Arăta doar matură. Teribil de matură pentru cineva atât de tânăr din punct de vedere fizic.

Era genul de maturitate la care te-ai fi așteptat de la o matroană de cincizeci de ani. Tinerele femei erau de obicei foarte atente la modul cum își exercitau autoritatea. Cameristele, grădinarii, funcționarii – bărbați sau femei – de obicei lăsau slujba dacă o femeie de treizeci de ani era prea autoritară.

Cumva, Anrella se descurca. Nimeni din personalul ei nu avusese vreun motiv să plece. Adică să plece definitiv. Își luau pur și simplu lungi vacanțe și deodată apăreau din nou, arătând bronzați și sănătoși, ca și cum ar fi fost la Palm Beach sau Miami sau altundeva.

Craig se opri asupra acestei idei stupide:

Ar fi putut ei să meargă la Palm Beach?

Se scutură nerăbdător, iar ochii aproape închiși i se deschiseră puțin. O privi pe Anrella care ședea într-un fotoliu din apropiere și se uita la ziarul de seară adus de el.

Palm Beach era puțin probabil, desigur. Dar unde se duceau? Era un lucru care merita cercetat. Și mai erau și alte lucruri. De exemplu, care erau salariile pe care le plătea Anrella?

În scenariul care includea milionari ca Yerd dar și pe Sybil, bucătăreasa, și pe Gregory, era mai bine să adune câteva date înainte de a pomeni ceva. Nu știa destul. Nu știa!

Se uită la Anrella cu ochii mijiți. Ce subțire era, ce frumos îmbrăcată. La fel era și mintea ei, bine înzestrată, cu reacții rapide și având o logică curioasă, severă dar totuși profund umană și omenoasă.

Orice s-ar fi întâmplat, el trebuia să o știe în siguranță.

Măcar dacă ar fi avut curajul să o întrebe. Dar nu! – Cu hotărâre, deși imperceptibil, Craig își scutură capul. Nu acum. Așteaptă! Va fi timp destul după ce va avea o bază de informații mai solide. Ea a ajuns cumva să fie implicată într-o organizație puternică, iar simpla dorință de a o ajuta nu va fi niciodată suficientă. Mai ales dorința unui om care nu are nici cea mai vagă idee corectă despre propriul său trecut.

Nu avea voie să uite niciodată că teribilul gol din mintea lui trebuia pus pe primul loc. Oricât de

uimitoare ar fi fost celelalte descoperiri ale sale, ele nu erau la fel de importante ca falsul trecut care fusese imprimat în creierul lui. Trebuia să trăiască după mintea lui. Și cât timp aceasta îi era parțial goală, viața lui era o cochilie seacă.

Ei știau desigur, că el știe ceva. Lasă să știe. Lasă să se întrebe cum suportă el asta, ce face și ce gândește. Dacă nu va arăta nici un semn, ei vor începe să fie nedumeriți, și se vor întreba dacă el nu a observat semnele lor. Atunci vor veni inevitabile alte acțiuni din partea lor. Făcând pe prostul, dar nu prea tare, ar putea ajunge la un moment în care să știe cum să acționeze. De exemplu punctul în care ar ști exact ce rol avea Jefferson Dayles în acest tablou.

Cumva, toate acestea se legau.

Nu era vorba de frică; Jefferson Dayles știa asta. Însă trebuia, pentru liniștea nervilor și a conștiinței sale, *trebuia* să-l știe pe Craig în siguranță.

Acest consiliu de război nu avea alt scop. Dar, pentru un timp, Jefferson Dayles amâna orice hotărâre. Le sublinie femeilor, așa cum făcuse în întâlnirea precedentă, că șansele lui de a fi reales se micșorau de la o zi la alta. Pe când privea la micul grup de fețe dure, strălucitoare, alarmate, simți din nou relația strâns țesută dintre el și aceste conducătoare ale femeilor americane egalizate.

Ele erau ale lui, trup și suflet, aproape ca niște bunuri personale sau prelungiri fizice ale sale – armata lui particulară într-o lume în care, de la Hitler încoace, au existat prejudecăți puternice contra oricărui om politic care strângea în jurul său o asemenea forță. Dar nimeni nu bănuia cât de complet erau ele sub stăpânirea lui. Nici măcar oponenții lui politici care, după sondaje atente, au declarat cu acreală – chiar prin intermediul doamnei Janet Wake – că, desigur, ele nu vor tolera femei egalizate în serviciul guvernului, „dacă ea va fi aleasă președinte".

Discursul lui către ele era acum un preludiu, o dezvoltare a temei principale: Craig. El spuse:

—Trăim într-o epocă ciudată, o epocă în care oamenii sar încolo și încoace fără să se gândească. Chiar acum, ei se află în spasmele unei dorințe extatice de a oferi femeilor egalitate, alegând-o pe Janet Wake în calitate de primă femeie președinte. Este o hotărâre irațională, deoarece este în contradicție fundamentală cu realitatea. Dacă femeile ar fi pregătite, in corpore, să ia medicamentul egalizator, iar bărbații ar putea trece peste repulsia lor instinctivă pentru femeile care au luat acest medicament, problema ar putea fi rezolvată.

Dar așa cum voi, femeile egalizate, știți din experiență personală, femeile sunt cele mai rele dușmane ale voastre, iar bărbații nu vor să aibă nimic de-a face cu voi. Dacă femeile

normale vor începe să guverneze această țară după un succes în alegeri, vor exista haos și tulburări, imense răbufniri ale sentimentelor, ranchiună fără precedent...

Președintele credea fiecare cuvânt din cele spuse. Oricât ar fi fost aceasta doar o introducere, esența convingerilor sale îi răzbătea din voce.

Subtil, își schimbă direcția argumentării, conștient că până și aceste femei ostracizate trebuiau tratate corect, pentru a le face să uite că ele însele erau femei și că, în condiții normale, ar fi fost susținătoare zgomotoase ale unei femei președinte.

—Masa populației, cu dragostea ei pentru sloganuri simple, ignoră aproape complet faptul că singurul motiv pentru care democrația este bună este pentru că asigură posibilitățile de a elimina guvernările proaste sau tiranice. Democrația îngăduie poporului să înlăture din funcție pe cel mai nerușinat dintre două sau mai multe grupuri care luptă pentru putere, exercitând astfel un efect de inhibiție asupra poftelor lor.

În realitate, ceea ce crează democrația, este o dictatură benefică, temporară. Administrația, cu puterile ei speciale, este virtual o legislatură în sine, în timpul mandatului ei. Pericolul, imensul și mortalul pericol, acolo unde dictatura nu este în mod legal temporară, a fost că, mai devreme sau mai târziu, dictatorul cel bun a murit și a fost

urmat de un tiran sângeros și imbecil, cu planuri de război și măreție personală. Eu voi fi un dictator benefic, nemuritor...

Dayles credea, de asemenea, partea referitoare la benefic. De ani și ani fusese, în ciuda tuturor prietenilor și colegilor lui, singur în lume. Făcuse în 1944 greșeala de a-i lua pe Alice și pe băieți la Londra; iar o bombă îi ștersese din viața lui. Acum, abia își mai amintea de toate acestea. Îi era greu acum să se gândească ca la o făptură reală la tânăra care fusese soția lui. De aproape treizeci de ani privise formele schimbătoare ale unei lumi profund schilodite, privise știința poticnindu-se orbește în loc, oprită de moartea bietelor, nenorocitelor făpturi umane care abia învățaseră atât de multe și se scufundau apoi în mormânt, luând cu sine și cunoștințele lor.

Sângele lui Lesley Craig, repartizat cum trebuie, ar fi rezolvat toate acestea. Știa ce trebuie făcut, ce putea fi făcut. Uneori, admitea crispat că puterea este dulce în sine însăși, iar viața, prețioasă. Dar, de cele mai multe ori, se simțea dezinteresat.

Spuse:

—Referitor la necesitatea de a truca urnele de vot la o asemenea scară, am ajuns la concluzia că numai siguranța succesului ar justifica totul. Trebuie să ne folosim de Craig acum, nu așa cum planificasem inițial, după alegeri. Este riscant, va fi un pericol direct pentru noi toți.

Descoperirea ar compromite șansele mele de realegere și ar pune capăt speranțelor noastre. Totuși, problema nu poate fi evitată.

Un dictator trebuie să-i convingă pe cetățenii țării pe care o conduce că el este minunat, unic, supranatural. Ce minune poate fi mai mare decât că, la sfârșitul celei de-a doua legislaturi în care am ocupat scaunul de Președinte, Mâna lui Dumnezeu pare să se întindă și să șteargă treizeci de ani din vârsta mea? Asta ar fi perceput ca o binecuvântare cerească în sine și va trezi o fervoare religioasă care va mătura țara, va sări peste ocean și va triumfa în întreaga lume. Dacă plănuim totul bine, voi fi acceptat în mod automat ca președinte permanent al Statelor Unite.

Dar trebuie să avem omul care să facă totul posibil. Chiar dacă mai sunt luni de zile până la alegeri, trebuie să-l avem pe Craig. Vreau să se facă aranjamentele pentru capturarea lui în termen de o lună.

Apoi, chiar înainte de culcare, vorbi scurt, între patru ochi, cu Kay:

—Le-ai spus ce te-am rugat eu?

Ea încuviință puțin cam țeapăn:

—Nu cred că au prea mari speranțe. Ei își dau seama foarte bine că Lesley Craig poate, în decursul unei perioade de treizeci de ani, să întinerească vreo trei sute de persoane. Dar nu prea cred că, indiferent de cantitatea de efort științific depusă, vor putea profita și cei care nu

au aceeași grupă sanguină cu el.

Jefferson Dayles ezită, apoi:

—Presupunând că s-ar putea face, personal ce crezi?

—Nu este nimic de crezut, veni replica dură. Eu nu am grupa lui sau a dumneavoastră, indiferent dacă i se spune AB, Mossl sau Jansky IV și asta-i totul. De altfel...

—Da, zise el încet.

—Eu am doar treizeci și patru de ani. Când voi fi mai în vârstă, poate că voi începe să-mi blestem soarta. Nu mă gândesc prea des la asta.

Urmă o tăcere, apoi:

—Noapte bună, Kay.

—Noapte bună.

CAPITOLUL 3

Zilele își urmau cursul rapid, iar viața mergea înainte.

În fiecare dimineață, în afară de duminică, Craig se suia în vehiculul lui – neelectric – și pornea la lucru. În fiecare zi, în afară de duminica și de sâmbăta (când pleca la ora unu) se întorcea seara în casa cea mare din spatele gardului metalic.

Trebuia să facă un adevărat efort pentru a nu-și modifica orarul sau traseul. În special traseul. Cu cât se gândea la felul cum i se stricase mașina pe drumul acela singuratic de țară, în desișul aflat la o milă de cea mai apropiată fermă, cu atât i se părea mai ispititoare autostrada care trecea prin Alcina. Dar nu-i convenea să-și schimbe drumul. S-ar fi observat. Ei ar fi înțeles atunci că văzuse motorul.

Craig așteptă încordat reacția lor la lipsa lui de reacție. Dar nu se întâmplă nimic.

În a șaptea dimineață, sosi scrisoarea care conținea certificatul lui de naștere. Craig îl citi cu satisfacție și, recunoscu cinstit față de el însuși, cu ușurare.

Scria chiar, negru pe alb: „*Lesley Somers Craig. Născut: 1 Iunie 1922, orașul Daren, ținutul Goose Lake. Tatăl: John Laidlaw Craig. Mama: Grace Rosemary Somers...*"

Se născuse. Memoria nu-i jucase feste. Lumea nu era complet cu capul în jos. Există un gol în memoria lui, dar nu un abis. Poziția lui fusese ca cea a cuiva care se balansează într-un picior pe marginea unei prăpăstii fără fund. Acum era ca a unui om care stă cu picioarele larg desfăcute, încălecând un șanț îngust, totuși adânc. Era adevărat că șanțul trebuie umplut dar, chiar dacă nu era, el ar fi putut merge mai departe, fără acea senzație oribilă de clătinare în întuneric de-a lungul marginii unei prăpăstii.

O amețeală puternică îl cuprinse pe Craig, pe când ședea acolo, reflectând. Se clătină, își reveni, apoi se lăsă greu în fotoliu.

Gândi cu mirare: „Ei, sunt pe cale să leșin". Greața îi dispăru. Atent, Craig se ridică în picioare și-și umplu un pahar cu apă. Așezându-se din nou, își ridică paharul la buze și văzu că mâna îi tremura. Rămase uluit. Își dădu seama cu seriozitate că lăsase într-adevăr ca situația să-l afecteze. Slavă Domnului, partea cea mai rea din punct de vedere personal trecuse; nu trecuse de tot, e adevărat. Dar cel puțin își clarificase originea. Imediat ce va sosi fișa militară, va fi bine edificat până la vârsta de douăzeci și patru de ani. Era o bază destul de solidă, dacă te gândeai. Și cum viața lui conștientă reîncepuse la vârsta de

patruzeci și șase, asta lăsa exact douăzeci și doi de ani de clarificat.

Marea încredere i se stinse. Craig se chirci în scaun. Douăzeci și doi de ani! Adevărata lui viață. Perioada de creștere nu conta. Aceea era etapa animalică, un lung timp de individualizare, preliminară marelui eveniment.

Douăzeci și doi de ani! O, Doamne!...

Dosarul lui militar îi sosi în după-amiaza celei de-a noua zile. Era un formular tipizat, pe care răspunsurile fuseseră dactilografiate în spațiile libere prevăzute.

Scria numele lui, vârsta... regimentul... ocupația înainte de război – „Funcționar". Bine, totul se potrivea. Scria și numele rudei celei mai apropiate. Răni sau leziuni grave: „Amputarea piciorului drept, necesară datorită rănirii în accidentul unui avion de luptă." Craig rămase cu ochii ațintiți pe hîrtie. Totuși avea încă piciorul drept, gândi el, încremenit într-o solemnitate de bufniță.

Această gravitate se nărui ca un baraj sfărâmat de bombe; și, din nou, privi la formularul nemișcat. În cele din urmă gândi: trebuie să fie o greșeală. Vreun nerod de sus din biroul de evidență a bătut o informație greșită. Și, în timp ce pe de o parte creierul lui construia acest argument, pe de cealaltă parte accepta totul, accepta și știa că nu este nici o greșeală, că nu este nimic în neregulă în fișa lui. Neregula, greșeala nu era acolo, în vreun departament guvernamental. Era aici, în

el. Ar fi trebuit să știe chiar din momentul când încercase să se convingă că el, cu trupul lui de treizeci și patru de ani, avea cincizeci. El știuse. Și asta se afla acolo, în creierul lui, ca ceva anormal luptându-se împotriva celei mai mari forțe ale eului uman: voința de a avea o identitate sigură. Nu se mai putea păcăli singur. Nu era și nu fusese niciodată Lesley Craig.

În consecință, venise timpul să se confrunte cu cei care știau cine este el. Oricare ar fi fost scopul lor pentru a-i imprima convingerea că era Lesley Craig, trebuia silit acum să iasă la iveală.

Ceasul lui arăta ora patru, atunci când intră pe porțile de șapte metri înălțime și își conduse mașina de-a lungul aleii mărginită de copaci. Își băgă mașina în garaj. Gregory se afla acolo. Spuse:

—Ați venit devreme, domnule Craig.

—Mda! răspunse Craig.

Ieși prin ușa laterală și porni de-a lungul drumului care dădea spre ușile terasei. Era, gândea el, la fel de calm ca de obicei. Nu exista nici un motiv să fie altfel. Știa exact ce urma să spună și ce nu. Nici o chestiune secundară. Doar propria lui problemă, descoperirea golului din memorie și faptul că nu era Lesley Craig. Restul, ciudatul rest, nu conta acum. Putea să se ocupe de asta mai târziu. Acum era doar el însuși.

Anrella aranja niște flori în salon. Se întoarse și spuse senină:

—Ei bine, Les, ai venit devreme.

În ciuda calmului lui, trebuie să i se fi văzut ceva pe chip. Sau poate – mai degrabă – cu cunoștințele ei, ea știa ce avea să urmeze.

—Les, întrebă ea scurt, ce te frământă?

Craig simți o amărăciune scurtă, neașteptată, în urma felului ei de a proceda. Apoi rosti:

—Stai jos, Anrella. Am ceva să-ți spun.

Începu cu remarca întâmplătoare a lui Nypers. Omise orice aluzie la faptul că el știa că remarca nu fusese întâmplătoare, ci deliberată. Nu se referi la întoarcerea lui acasă la ora prânzului în acea primă zi și la ceea ce auzise. Concis și clar, își descrise doar descoperirile făcute cu propria sa minte.

Când termină, Anrella îi spuse:

—O, bietul de tine. O, Les, îmi pare rău că ai descoperit asta.

Craig o văzu că plânge. Lacrimile îi străluceau ca niște pietre scumpe, apoi se scurgeau pe obraji, pătând și umezind pudra. Ochii ei rămăseseră mari, strălucitori și înlăcrimați.

—Este foarte simplu, Les. Ai avut o cădere nervoasă, una foarte grea, care a implicat pierderea memoriei. Iar eul tău, cel de acum, este o personalitate construită, construită cu strădanie. Nu trebuie să încerci să o sfâșii. Las-o așa, Les. Uită ce ai descoperit. Lasă lucrurile așa cum sunt, pentru binele meu și al tău.

—Dar, uite că... începu Craig. Lăsă propoziția în aer. Căci putea fi așa.

Se așeză țeapăn, privind la Anrella, fascinat de explicație. Lămurea lucrurile, până la un punct. Mintea lui trebuie să fi fost împrăștiată ca scânteile sărite dintr-o bucată de metal. Avusese atunci nevoie să fie remodelată într-un întreg coerent. Pentru un moment, Craig a avut o imagine a ceea ce trebuie să fi fost mintea lui; ceva amorf, șovăielnic, o lume cu imagini neclare, un univers vast și fără contur, de jumătăți de amintiri, trăsături de caracter prost îmbinate, o monstruozitate incredibilă, pestriță și conflictuală a unui semicreier.

Nu era o imagine plăcută de reținut, dar ea puse stăpânire pe el. Neplăcerea de a nu cunoaște, gândi el, nesiguranța teribilă, tot mai mare, asta îl enervase pe tot parcursul săptămânii trecute. Acum știa. Totul se redusese la o schemă simplă. Trebuia să mai lămurească câteva lucruri, să-și limpezească mintea de întrebările care o tulburaseră și apoi să uite cu totul întreaga problemă.

Știa că va fi în stare să uite. Făcuseră bine acei doctori mari care îi reconstruiseră spiritul. Simțea înăuntrul lui puterea, puterea fără margini a unei minți sănătoase care era conștientă de starea ei de sănătate. Da, lucraseră bine.

Senzația de ușurare îi slăbi. Se scutură. Un moment! Ce e cu... și cu... și... Craig se lăsă pe spate, râzând în sinea lui, fără bucurie, de el însuși. Aproape că îl îmbrobodise. Dar nu chiar.

O privi lung pe Anrella, cu ochi duri, strălucitori, reflectând. Probabil că nu era prima femeie care-și mințise soțul fără să clipească.

Constatarea asta nu făcea realitatea mai ușor de acceptat.

Ea nu se uita la el. Își scosese batista și-și ștergea ochii. În cele din urmă, puse batista la o parte și Craig văzu că era momentul să spună ceva, ceva care să nu-i trădeze neîncrederea, ci care să ducă mai departe farsa.

Dacă era atent, putea obține ceva informații valoroase.

Totuși, în momentul când vorbi, își dădu seama că firul înverșunat al gândurilor lui era greu de ascuns. Vocea îi era dură, aproape răgușită, când rosti:

—Dar eu nu sunt Lesley Craig. Lesley Craig este un om de cincizeci de ani care și-a pierdut un picior în 1944.

Ea păru să nu observe tonul încordat, nefiresc al vocii lui.

—O, Les, prostuțule, spuse ea. Nu înțelegi? Ești un caz medical celebru. Ai fost găsit rătăcind pe marginea unui drum, fără memorie, fără să ai habar cine ești. Ai fost luat în primire de doctorii unei fundații înstărite și ți s-a dat identitatea unui pacient care-și donase toată averea acelei fundații. Motivul pentru care ți-au dat identitatea unui om mai în vârstă a fost că voiau să te simți mai în vârstă, mai responsabil, să te simți cineva.

Eu am fost infirmiera ta și m-am îndrăgostit de tine. Câțiva oameni avuți, sprijinitori ai fundației, au fost interesați de cazul tău și unul din ei, domnul Nesbitt, a acceptat să-ți dea actualul loc de muncă. Acum, te rog, nu mai pune întrebări. Deja ți-am spus prea mult. De fapt, zise ea ridicându-se, nu-ți voi mai spune nimic până nu voi vorbi cu doctorul Bovard.

Craig o privi curios cum se ducea spre cămin. Ea rămase acolo, cu capul aplecat, sprijinindu-se de unul din ornamentele ieșite în relief.

Era tulburător că o putea judeca cu atâta răceală. Dar și mai uimitor era că nici măcar nu se ostenea să-i analizeze povestea.

Era o versiune plauzibilă. Trebuia să admită asta. Explica realmente o mulțime de amănunte pe care ei nu știau că el le cunoaște, ca de pildă faptul că oameni bogați, ca Peter Yerd și John Nesbitt, se aflau în spatele problemei lui.

Nici măcar, hotărî Craig, nu putea spune că Anrella juca prost. Plânsese la momentul potrivit, vocea ei avusese toate inflexiunile corespunzătoare, iar momentul sculării în picioare și mersul descumpănit au fost o treabă frumos sincronizată.

Cu toate acestea, nu o credea. Cinstit, categoric, definitiv, nu credea nici una din vorbele ei. I-ar fi fost greu să definească exact motivele neîncrederii lui. Poate din cauză că auzise că erau amestecați în ceva legat de Jefferson Dayles.

Craig se strâmbă neajutorat; Jefferson Dayles. Era ca o perspectivă fără sens asupra unei configurații care tindea către complexitatea unui obiect cu patru dimensiuni. Fără îndoială, povestea era departe de a fi întreagă. Dacă ceea ce spusese ea era adevărat, de ce voiseră ca el să afle? Exact metoda calculată să-l facă să-și piardă mințile.

Craig simți că fața lui își schimbă culoarea. Se gândi brusc: *Asta era*? Pentru un moment, luptă cu această bănuială teribilă. Căci Anrella nu ar fi putut... Îl cuprinse furia, alungând îndoielile, inundându-l cu o furie cumplită care-i anulă orice prudență, ca și cum n-ar fi existat.

—Ei, voi, ticăloși de neînchipuit! urlă el.

Anrella se întoarse spre el și-l privi, albă la față. Dar furia lui clocotea, prinzând putere. Strigă:

—Am auzit ce-ați vorbit săptămâna trecută, înțelegi? Am tras cu urechea la ședința care a avut loc aici acum nouă zile.

Avusese de gând să continue, lovind-o cu cuvintele. Dar reacția ei îl opri.

—Ce ai făcut? întrebă cu o voce stridentă.

Craig înțelesese clar și cu uimire că pierduse inițiativa. Venise rândul lui să privească și să se simtă uluit. Văzu cum fața ei se albește și mai tare sub fard. O față încordată, contorsionată, ochii dilatați. Veni spre el cu un mers ciudat și lipsit de grație. Degetele ei îi apucară brațul; și, grele ca de piatră, îi striveau carnea, deasupra încheieturii.

Rosti cu o caricatură a vocii ei normale:

—Ce ai auzit? *Ce ai auzit?*

Brutalitatea ei îl sperie, îl șocă. Spuse stânjenit:

—Nu mare lucru. Era prea greu să disting. Dar am auzit destul ca să...

—Dar nu știi! Nu știi adevărul?

Furia îl părăsise pe Craig. Rămăsese doar nerăbdarea față de agitația ei.

—Ce să știu, Anrella! izbucni el. Te asigur că nu te amenință nimic din partea mea.

Ea păru să nu audă. Îi dădu drumul brațului și alergă în acel fel lipsit de grație la telefon. Craig o privi prostit cum formează un număr și ascultă ca trăsnit pe când ea țipa:

—Doctore Bovard, veniți aici imediat. Craig a surprins o parte din discuția noastră săptămâna trecută. Da, da, a venit aici în casă...

Lăsă receptorul să cadă, ca și cum ar fi uitat că exista o furcă. Sări în picioare, strigă pe un ton strident:

—Nickson... Nickson... Nickson!

—Da, doamnă?

Valetul înalt, cu chip prelung se grăbi să vină prin dormitor, din hol.

—Cheamă-l pe Gregory. Spune-i să încuie cele două porți și să-i pună pe grădinari să patruleze.

Valetul alergă disperat spre ușile de sticlă. Craig avu impresia că Nickson îi aruncă o privire rece, cercetătoare când trecu pe lângă el. Apoi dispăru pe ușă. Agitația dispăru odată cu el.

Se așternu tăcerea. Anrella stătea în picioare, cu capul plecat, brațele inerte, în apropierea unui fotoliu. Părea în stadiul cel mai avansat al epuizării nervoase. Merse încet spre fotoliu și se prăbuși în el. Privi în sus în cele din urmă și spuse cu o voce plată:

—Îmi pare rău, Les. Îmi pare tare, tare rău că trebuie să-ți spun asta. Dar acum nu poți să părăsești casa până când... se opri, părând să-și adune puterile și continuă: până când nu vei fi din nou complet vindecat.

Șovăi puțin, apoi încheie:

—Desigur, înțelegi că ești complet nebun.

Deci acesta urma să fie punctul lor de vedere.

CAPITOLUL 4

Nu avea nici un plan. Era singur. Desișul care creștea lângă gardul înalt îl făcu să se gândească:

„Să presupunem că acest prizonierat fantastic ar continua tot așa?

Să presupunem că voi vrea cu adevărat într-o zi să scap de aici!"

Craig începu să se cațăre pe gard, sprijininindu-se de copăcei. Partea superioară a copăcelului tânăr nu l-ar fi putut susține. Dar, lăsându-și greutatea pe barele metalice ale gardului și folosind copacul doar pentru sprijin, ajunse la vârf în vreo trei minute. Viteza ascensiunii lui, ușurința și forța pe care încă le avea îl surprinseră. Niciodată nu-i trecuse prin cap să-și aprecieze forma fizică altfel decât „satisfăcătoare".

Era mai mult decât atât. De fapt, n-ar fi avut deloc nevoie de copac. Stătu în echilibru pe țepușele gardului și privi în jurul său. Gardul se întindea cam un sfert de milă în ambele direcții. În depărtare, peste o luncă împădurită, putea vedea turlele celor trei biserici din Alcina. Câteva avioane dădeau ocol orașului, ca și cum

căutau ceva. Copacii ascundeau casa din spatele lui, iar poarta principală din stânga abia se vedea în spatele unui pâlc foșnitor de frasini.

Era singur deocamdată, stăpân pe sine. Putea pleca acum, dându-se încet jos sau sărind pur și simplu de pe gard; îndreptându-se spre vest și trecând râul care șerpuia pe acolo, și apoi străbătând ținutul pe o cale ocolită spre Alcina. Banca va fi încă deschisă. Avea acolo un mic cont, pe care-l deschisese dintr-o toană, într-o zi când se pomenise fără bani. Scrisese pur și simplu un cec pentru banca locală și-l înregistrase; nu mai trecuse pe acolo de atunci. *Ei* n-aveau cum să fi aflat despre o asemenea acțiune.

Putea să plece, dar unde ar putea să meargă? Ei, era un tren peste vreo patruzeci și cinci de minute, care l-ar fi dus la New York. Craig râse încet, dar cu amărăciune. Nu era atât de simplu. Fizic, poate, dar nu sufletește. Un om cu impulsurile lui, cu instinctele lui, nu fuge pur și simplu într-un loc îndepărtat pentru a lua viața de la capăt.

La naiba cu toate, el era un om așezat. Până acum o lună fusese un director cu o căsnicie fericită, atât de mulțumit cu felul său de viață încât nici măcar gândul unei schimbări nu-i trecuse prin minte vreodată.

Mai era ceva de care trebuia să țină seama. Plecând acum, își reducea serios șansele de a descoperi cine este și ce e cu toată istoria asta.

Ei aşteptau ceva sau pe cineva. Craig se încordă la amintirea nerăbdării şi speranţei cu care aşteptau. Aproape în fiecare zi, cei cu bani – Yerd şi Nesbitt şi Basil Shore şi ceilalţi – veneau, sau cu trenul până la Alcina, sau cu maşina; şi stăteau de vorbă cu voce şoptită, oprindu-se doar când intra el în cameră, şi atunci deveneau joviali şi prietenoşi. Dar aerul obscur, aproape excitant al aşteptării ca ceva să se întâmple persista, ca o miasmă de speranţe tenebroase.

Şi el trebuia, de asemenea, să aştepte în propriul lui interes. Trebuia să ştie, să afle pentru el. Şi, în plus, era şi Anrella!

Agăţat de gardul metalic, cu muşchii începând să-i obosească, Craig se gândi înverşunat la Anrella. Cu excepţia acelei izbucniri uimitoare din ziua când se confruntase cu ea, cu trei săptămâni înainte, ea încercase din răsputeri să readucă relaţia lor pe vechiul făgaş. Venise într-o zi în spatele lui, pe când citea, şi-l sărutase. Probabil că el se încruntase la ea. Ea trebuie să fi considerat asta ca pe un reproş uşor. În acea noapte venise în camera lui. Cum a mai plâns când a dat-o afară! Dimineaţa a găsit-o dormind pe covoraşul din faţa camerei lui. Fără îndoială, mai era şi Anrella.

Pe Craig îl cuprinse convingerea nesigură că, dacă ea ar veni din nou, n-ar mai alunga-o.

După un moment, privi crispat de-a lungul gardului pe care se căţărase. Mai bine să se dea

jos, să se întoarcă spre casă și să facă una dintre acele băi de soare după care corpul lui tânjea cu ardoare tot timpul. Un om care are astfel de gânduri nu pleacă. Nu încă.

Pe când se răsucea precaut într-o poziție potrivită pentru a coborî, avioanele, care fuseseră adineaori niște puncte zgomotoase îndepărtate, trecură pe deasupra capului lui și șterseră copacii din interiorul împrejmuirii. Craig își întoarse gâtul și privi uimit cum dispăreau în direcția aerodromului său personal. Motoarele gălăgioase scoteau acum sunetul atenuat, de neconfundat, al aparatelor pe cale de a ateriza. Vâjâitul elicelor se auzi din ce în ce mai încet, amuți cu totul; apoi un pârâit de motoare mai mici: jeepuri, le recunoscu Craig cu o tresărire. *Jeepuri!* Transportate de avioane. Un comando aeropurtat!

Și Anrella era acasă. Coborî pripit, biciuit de acest gând. De cum atinse pământul, începu să alerge. Ieși din desiș într-o zonă deschisă de pajiște, văzu jeepul huruind către el; și se opri instantaneu, se întoarse și o luă la goană spre gard. Prostule! gândi el amar. Trebuia să fi sărit gardul de la început. Cine vrea să-și salveze soția trebuie să folosească o metodă care chiar salvează, nu să cedeze primului impuls emoțional necontrolat de a se arunca în ajutor. Acum era prea târziu. Jeepurile îl ajunseră când mai avea șapte metri până la gard. Femeile cu ochi reci care le conduceau îndreptară spre el

pistoalele cele mai amenințătoare pe care le înfruntase vreodată Craig. Câteva minute mai târziu, în casă, Craig văzu că se adunase toată banda: Anrella, Nesbitt, Yerd, Shore, Cathcott, Gregory, toți servitorii; în total, patruzeci de inși erau aliniați în fața unui adevărat arsenal de arme automate mânuite de vreo sută de femei.

—Les, ești teafăr?

Ochii albaștri al Anrellei erau neliniștiți, figura ovală era palidă și obosită.

—Liniște! ordonă o femeie cu voce profundă. Dar Craig dădu din cap și zâmbi liniștit către Anrella.

—Chiar el era, raportă conducătoarea jeepului care-l capturase. Mi s-a părut că am văzut pe cineva pe gard, pe când aterizam. Era un copac acolo, foarte aproape de gard.

—Taie-l, ordonă vocea profundă. Și taie și ceilalți copaci care ar putea fi folosiți pentru evadare. Pune-l pe Lesley Craig sub pază zi și noapte. Doar soția lui poate fi lăsată cu el. Toți ceilalți vor fi duși cu avionul la închisoarea Kaggat. La treabă!

O oră mai târziu, Craig era singur cu Anrella.

—Dragă, ce înseamnă toate astea?

Era stăpânit de o nerăbdare oarbă, pe când punea întrebarea. În pofida a tot ceea ce se întâmplase, de departe cea mai importantă realitate era încă misterul din spatele acestor treburi incredibile. Ce însemnau toate astea? Acum, în sfârșit, nu-i mai puteau fi refuzate informațiile.

El o privi încordat, acolo unde ședea lângă fereastra din salonul cel mare. Văzu cum privirea ei se plimbă peste el, spre paznicii din prag și apoi revine și se fixează pe chipul lui. Apoi dădu din cap. Uimitor: ea îi făcea semn că nu.

Furia reacției îi explodă în creier. Își dădu vag seama, pe când sărea în picioare, că iuțeala mâniei lui arăta cât de sensibili îi ajunseseră nervii în timpul acestor săptămâni. Uitase asta. Din doi pași ajunse la fotoliu și se aplecă asupra ei.

—Trebuie să-mi spui, urlă el. Cum pot măcar să mă gândesc, dacă nu știu mai mult? Nu vezi, Anrella...

Se opri, neajutorat, în fața tăcerii ei împietrite. Furia nu-l părăsise încă atunci când vorbi din nou, dar memoria și scopurile aflate sub control făceau iarăși parte integrantă din sistemul lui alambicat de emoții. Spuse sumbru:

—Presupun că știi că nimeni altul decât Jefferson Dayles nu putea trimite aceste femei-călău. Dacă știi asta și știi de ce, spune-mi, ca să încep să mă gândesc la o cale de ieșire.

Pe chipul Anrellei apăru brusc o expresie încordată. Dar nici măcar nu se uită la el. Craig insistă:

—Când te-am auzit la întâlnirea aceea, spuneai ceva despre o schimbare care trebuie să apară. Ce înseamnă asta? O schimbare în ce? La cine? La *mine*?

—La tine. Nu-ți pot spune nimic mai mult.

El flutură o mână spre ea, ca și cum ar fi bâjbâit prin întuneric.

—Dacă mi-ai spus atâta, de ce nu-mi spui mai mult?

—Nu ți-am spus nimic.

Cuvintele ei îl opriră la marginea unei avalanșe de noi întrebări. După un moment, își dădu seama că ea spunea adevărul. El nu știa încă nimic important. Agitația lui era mai mare ca oricând. Trase adânc aer în piept dar, înainte de a o putea asalta din nou, ea spuse:

—Schimbarea vine mai repede când te afli sub stres. Poți vedea și singur cât de important este ca schimbarea să se petreacă mai repede. Asta este tot ce pot să-ți spun, Lesley. Degeaba insiști.

Încruntat, Craig privi la fața ei albă, hotărâtă. Apoi, cu un râs scurt, tare, se răsuci și părăsi camera. Se săturase de ea, gândi el, se săturase până peste cap de ea.

CAPITOLUL 5

Craig pipăi piatra. Se străduia atât de mult să se poarte firesc, încât mâinile îi tremurau. Se alarmă, temându-se că s-ar putea trăda. Se lipi mai tare de iarba grasă pe care se întinsese, înconjurat de cele șapte gardiene ale sale.

Piatra avea doi țoli* în diametru, doi țoli de piatră inertă. Totuși conținea în masa ei atât de multe din speranțele lui, încât simți că tremură, înfiorat de frică. Treptat, se liniști totuși și se puse să-i aștepte pe băieți. În fiecare sâmbătă, de când începuse școala, cu o lună în urmă, auzise vocile lor ascuțite în acest moment al dimineții. Sunetul venea din spatele perdelei groase de copaci care ascundea de privirea lui gardul metalic ce îi înconjura complet reședința transformată acum în închisoarea lui particulară.

Copacii și gardul îl separau complet de ei și de restul lumii. Nu-și închipuise că evadarea ar necesita atâta planificare, o schemă atât de sofisticată și două luni de așteptare lipsită de alte evenimente. În timpul acestor două luni, încetase

* Unitate de măsură egală cu 2,54 cm. (n. ed.).

să se mai mire că nu venise nimeni de la serviciu să se intereseze de el; fără îndoială, altcineva conducea firma. Renunțase complet la a mai vorbi cu Anrella. Ea îl trata ca pe un copil. O acțiune de neiertat. Era o situație proastă. În câteva minute, băieții urmau să treacă pe acolo cu undițele lor, îndreptându-se către ochiurile adânci din susul râului. Și nu putea să se bizuie decât pe planul lui – dar ce era asta?

Era, își dădu seama, încordat, un sunet, vibrația unui râs de băiat, deocamdată îndepărtat.

Dar timpul venise.

Craig stătu liniștit, examinându-și cu grijă șansele. Două dintre femei stăteau relaxate pe iarbă, la vreo patru metri în dreapta lui. Dacă nu-și schimbau radical poziția înainte de momentul acțiunii, ele ar fi fost cele mai puțin capabile să-i contracareze intențiile. Alte trei femei, îmbrăcate tot în pantaloni largi, erau întinse la trei metri în stânga lui și, cumva, în spate. Erau prea aproape pentru a le ignora și aveau o înfățișare vioaie și atletică. O săritură sincronizată și ele i-ar sări în spate.

Nu era deloc dispus să le subestimeze. Nu se îndoia că îi fuseseră repartizate gardiene suficient de puternice pentru a se descurca cu bărbați de calibrul lui. Dintre celelalte două rămase, una stătea în picioare, chiar în spatele lui, la o distanță mai mică de trei metri. Cealaltă veghea cam la doi metri în față, exact între el și

copacii înalți care ascundeau gardul prin spatele căruia urmau să treacă băieții. Ochii cenușii, de culoarea fumului, ai acestei creaturi puternice, păreau stinși și neatenți, ca și cum mintea îi rătăcea departe. Craig știa însă la ce să se aștepte. Femeia era un robot devotat lui Jefferson Dayles; și era cel mai periculos obstacol aflat la orizontul lui.

Amestecul de zgomote care-i anunța pe băieți se apropia.

Craig simți zvâcnetul din tâmple, pe când, cu o încetineală forțată, băgă mâna în buzunar și scoase din el o prismă de cristal. Ținu micul obiect cu degetele, lăsând razele soarelui de dimineață să-i aprindă adâncimile. Scăpără pe când îl aruncă în aer. Când îl prinse, stingându-i lumina strălucitoare, simți cu o acuitate extraordinară ochii îndreptați asupra lui, garda care-l privea nu cu suspiciune, ci cu atenție. De trei ori zvârli cristalul la câțiva metri în sus. Și apoi, ca și cum ar fi obosit brusc de acest joc, îl aruncă pe jos, la distanță de un braț. Cristalul rămase acolo, sclipind în soare, cel mai strălucitor obiect din jurul lui.

Se gândise mult la acest cristal. Era evident că nici una dintre gardiene nu putea să mențină o supraveghere concentrată asupra prizonierului. Din cele șapte, trebuia să presupună că, în orice clipă, cel puțin trei priveau atent la el. Când va acționa, în cele din urmă, chiar și acestea vor trebui să se uite de două ori deoarece focurile

reflectate de cristal le vor tulbura privirea și le vor distrage atenția de la ceea ce făcea el în realitate.

Aceasta era teoria – iar băieții erau și mai aproape.

Vocile lor se înălțară și scăzură, o trăncăneală veselă, acum lăudăroasă, acum căzând de acord cu toții, acum dominând unul dintre ei, acum vorbind toți deodată. Era imposibil măcar să încerce să ghicească câți erau. Dar erau acolo, realități fizice, prezențele de care avea nevoie pentru planul lui de evadare.

Craig trase cartea din buzunarul stâng. O deschise încet, nu la pagina însemnată, ci privind din loc în loc, pierzând timpul, pentru a le face pe femei, în aceste secunde necesare, să li se pară foarte normal că se pregătea să citească. Așteptă până ce nervii se împotriviră scrâșnind, până ce mușchii vibrară de tensiunea prelungită a mascaradei. Și atunci – puse jos în iarbă cartea, apăsând cu marginea ei piatra.

Deschise acum hotărât cartea, la semn, care era o foaie de carnet. Pentru gardiene, scrisoarea trebuia să arate ca una din numeroasele bucăți de hârtie albă pe care le folosise în ultimele două luni pentru a lua notițe. Mai mult, de fapt chiar *era* goală.

În ciuda hotărârii lui de a pune capăt unui prizonierat intolerabil, nu avea nimic de spus vreunei autorități locale. Până ce nu afla ce implicații avea toată această afacere mizerabilă,

problema îl privea numai pe el. Odată aflat afară, putea să o trateze cum voia. Se simțea ciudat, teribil de capabil, în stare de orice.

În dreapta lui se produse o mișcare. Craig nu ridică privirea, dar inima i se strânse. Cele două femei de la care se așteptase la o interceptare minimă, dădeau semne de viață. Ce ghinion blestemat!

Dar acum nu mai putea exista amânare. Degetele îi atinseră misiva albă; transpirat, o împinse peste marginea cărții drept spre vârful pietroiului. Pregătise foaia cu grijă, prinzând-o cu fâșii de elastic, astfel încât nu era nevoie decât să o tragă ușor peste piatră; reuși foarte repede și firele subțiri de cauciuc se strânseră în jurul pietrei.

Nu putea să estimeze câte ore exersase sincronizarea acestui act în izolarea camerei sale. Cu un strigăt – și acesta făcea parte din psihologie – zvâcni în picioare și, cu toată puterea, aruncă piatra împreună cu foaia albă și fâlfâitoare.

Nu avu timp să-și regăsească echilibrul sau să se ferească. Două corpuri îl izbiră simultan din direcții diferite și îl aruncară la trei metri. Craig rămase întins acolo unde căzuse, amețit de lovitură, dar conștient că nu fusese rănit. O auzi pe conducătoare, femeia masivă, din fața lui, rostind scurt comenzi:

—Carla, Marion, Jane – dați fuga iute, luați jeepurile – izolați-i pe copiii ăia de oraș.

Repede! Rhoda, fugi la poartă și deschide-o. Nancy, tu și cu mine vom sări gardul și-i vom urmări, vom vâna scrisoarea aceea. Olive, tu rămâi cu domnul Craig.

Craig auzi zgomotul pașilor pe când gărzile fugeau. Așteptă. Dă-le timp. Dă-le posibilitatea lui Nancy și șefei să sară gardul. Și apoi, următorul pas.

După două minute începu să geamă. Se ridică în șezut. Văzu că femeia îl privea. Olive era o femeie drăguță, deși cam ciolănoasă și cu gura cu buze subțiri. Ea se apropie.

—Aveți nevoie de ajutor, domnule Craig?

Domnule Craig. Acești oameni, cu solicitudinea lor politicoasă, puteau să înnebunească pe oricine. Îl țineau prizonier, era din nou reținut ilegal. Ambele echipe fuseseră la fel de neîndurătoare și îl trataseră la fel de delicat. Totuși, primul grup dovedise o delicatețe mai mare. Până acum trei luni incluseseră în amabilitatea lor o slujbă de cincisprezece mii pe an, o nevastă iubitoare, o casă și un domeniu în stil mare. Ce-ar putea fi oare în spatele acestora de acum?

Intenționa să descopere, dar în felul lui; nu așteptând aici fiindcă așa-i spunea cineva. Și, dacă era să evadeze vreodată, acum era momentul. Trucul prin care scăpase de gărzi nu putea fi repetat. Craig se concentră fizic și psihic. Se făcu că se chinuie să se ridice într-un genunchi. Apoi îngenunchie acolo, clătinând din cap, ca și când era

încă buimăcit. Mormăi în cele din urmă:

—Dați-mi o mână.

Nu contase pe faptul că femeia îl va ajuta, deși chiar și asta era posibil, prin prisma atitudinii lor, în general serviabile.

Dar ea o făcu. Se apropie și începu să se aplece. Chiar în momentul când Craig pornise în sus. O lovi fără nici o milă. Aceste femei, cu armele și cruzimea lor, își căutau cu lumânarea necazurile. Un fulgerător un-doi în maxilar puse capăt primei runde.

Olive căzu ca un buștean. Cu o totală lipsă de reținere, ca și cum s-ar fi luptat cu un bărbat, Craig se aruncă deasupra ei și o răsuci. Cu o singură mișcare sincronizată trase din buzunar un căluș pe care și-l pregătise. Îi luă cam un minut să i-l lege peste gura inertă.

Ceva mai degajat acum, dar fără mișcări inutile, Craig își scoase poalele cămășii din pantaloni și desfășură frânghia trainică pentru rufe din jurul taliei. Își începu acțiunea de legare, pe când femeia se porni să gemă ușor.

Avu nevoie de puțin mai mult de trei minute. Apoi se ridică, nesigur dar calm. Nu-și mai pierdu timpul privind la prizoniera lui, ci se îndepărtă grăbit, mergând un timp paralel cu gardul. Apoi o luă printre copaci, scrută zona de după gard, care era așa cum și-o amintea: bine împădurită. Satisfăcut, Craig se apropie de gard și începu să se cațăre. Așa cum descoperise și la prima încercare, de acum două luni și ceva, gardul în sine nu era

greu de escaladat. Era ca și cum te-ai cățăra pe o frânghie.

Ajunse sus și, nerăbdător acum, sări peste țepușele gardului. După aceea, realiză că fusese prea nerăbdător.

Alunecă.

Apoi comise o a doua greșeală; greșeala instinctivă de a încerca orbește să se salveze. Pe când căzu, una din țepușe îi împunse antebrațul stâng, chiar lângă cot, și i-l străpunse. Rămase agățat acolo, cu brațul înfipt în cârlig ca la măcelărie. Durerea izbucni și îi urlă prin corp, iar ceva cald, sărat și vâscos îl stropi peste gură și ochi, sufocându-l și orbindu-l de groază.

Câteva secunde n-a simțit decât asta.

Se sălta singur. Aceasta a fost primul lucru de care Craig fu conștient, în afară de chinurile sfâșietoare. Se sălta cu brațul drept, și simultan, încerca să-și ridice antebrațul stâng din țepușa neagră și grosolană în care se înfipsese.

Se săltă! Și reușise! *Reușise*! Căzu la vreo șapte metri pe terenul din față.

Se izbi tare. Mușchii îi erau niște corzi întinse dureros, la maximum. Lovitura aterizării a fost o ciocnire zguduitoare cu berbecele de șaizeci și șase de milioane de miliarde de tone care este Pământul. Creierul îi sună în cap. Căzu în genunchi, apoi se ridică din nou ca un animal căruia îi rămăsese un singur impuls în corpul epuizat. Scapă! Fugi de aici! Ele vor veni să te caute. Fugi! Pornește!

Craig nu fu conștient de nimic altceva până ce ajunse la râu. Apa era caldă, dar era o căldură de sfârșit de octombrie. Îi răcori buzele aprinse; îi aduse alinare ochilor înfierbântați. Își spălă fața, apoi își trase în jos mâneca stângă a hainei și își scufundă brațul în apă, spălându-l. Apa se înroși. Sângele țâșnea dintr-o rană atât de căscată și îngrozitoare, încât îi veni rău și abia apucă să se arunce spre spate, pe malul cu iarbă.

Cât de mult zăcuse acolo nu avea idee; dar se gândi în cele din urmă: „Garou, sau mori!" Cu un efort al voinței la fel de mare ca și cel fizic, rupse din umăr mâneca udă și plină de sânge a cămășii și o înfășură în jurul părții de sus a brațului. Îl răsuci strâns cu o bucățică scurtă ruptă dintr-o creangă, atât de strâns încât îl dureră mușchii. Brațul începu să-i zvâcnească, dar nu era un zvâcnet neplăcut. Hemoragia încetă.

Se ridică șovăind în picioare și începu să urmeze cursul râului.

Asta fusese intenția lui inițială, iar acum corpul lui își aminti. Era mai ușor să urmezi un traseu ales în prealabil decât să te gândești la unul nou. Timpul trecea. La un moment dat – nu-și dădea seama când, îi trecu prin cap că nu putea merge așa, direct la banca de economii. Avea amintirea vagă a întâlnirii cu cineva, căruia îi spusese:

—M-am rănit la braț! Unde locuiește cel mai apropiat doctor?

Trebuie să fi primit un răspuns. Căci, după o altă perioadă de timp care nu putea fi apreciată, umbla pe o stradă cu copaci cu frunziș subțire, de toamnă. Din când în când își dădea seama că se uită după o placă pe care scria un nume. Brațul îi atârna, balansându-se pe când mergea, dar era pendularea fără viață a unui obiect neînsuflețit.

Se simți mai slab și oboseala îl apăsa cu o greutate formidabilă. Își tot pipăia garoul pentru a fi sigur că nu se slăbise, permițând sângelui care încă îi rămăsese să se scurgă din corp. Apoi urcă niște trepte în genunchi.

—Doamne, rosti o voce de bărbat. Ce-i asta?

Urmă o pauză prin care răzbătea la intervale regulate o voce; apoi se afla într-un automobil, aceeași voce urcând și coborând în urechi.

—Nerod nemaipomenit, oricine-ai fi. Ai avut acest garou de cel puțin o oră. Nu știai – garourile trebuie desfăcute la fiecare cincisprezece minute – ca să lase sângele să curgă. Brațul are nevoie de mai mult sânge ca să rămână viu. Acum nu mai rămâne decât să-l amputăm!

CAPITOLUL 6

Craig se trezi cu o tresărire și privi fix la ciotul brațului său. Tot umărul îi era ridicat pe un fel de eșarfă legată; iar brațul îi era dezgolit și complet vizibil. O lampă cu infraroșii revărsa căldură asupra lui și ceea ce rămăsese se simțea bine și confortabil, deloc dureros. Nu sângera; iar din rană răsărea o crescătură, ceva cărnos, roz și răsucit, care părea o parte sfâșiată a brațului sfârtecat și care, din vreun motiv anume, nu fusese tăiată.

Apoi văzu că avea o formă. Privi și privi; și în mintea lui apăru amintirea unei fișe militare pe care scria: „Amputarea piciorului impusă de..."

Adormi.

Undeva, departe, o voce de bărbat spunea:

—Nu mai este nici o îndoială. Este un braț nou care crește în locul celui tăiat. Am efectuat o mică intervenție – deși, așa cum i-am spus și lui Pentry, să mă tăiați dacă nu sunt convins că creșterea este în fond atât de sănătoasă încât ar fi putut avea loc și fără îngrijire medicală. Vor trece câteva zile până își va recăpăta cunoștința. Șocul, știți.

Vocea se stinse, apoi reveni:

—Toti-potente... celule toti-potente. Se ştie dintotdeauna, desigur, că fiecare celulă umană conține în stare latentă forma întregului corp; cândva, în trecutul îndepărtat, corpul, se pare, urma calea mai ușoară de a-și repara pur și simplu țesuturile distruse.

Urmă o pauză. Craig avu impresia distinctă că cineva își freacă mâinile satisfăcut. Vocea unui al doilea bărbat mormăi ceva neclar, apoi prima voce continuă răsunător:

—Nici un indiciu încă, privind identitatea. Doctorul Philipson, care l-a adus aici, nu-l mai văzuse niciodată înainte. Desigur, o mulțime de oameni, atât din Big Town cât și din Middle City trec prin Alcina dar... nu, nu vom face nici un fel de publicitate. Vrem mai întâi să urmărim în continuare evoluția brațului. Da, vă voi suna.

Vocea a doua, mormăită, zise ceva, apoi se auzi o ușă închizându-se.

Va trebui să le spună, gândi Craig. Va trebui să le spună acestor doctori, imediat ce se va simți ceva mai puțin amețit, despre prizonieratul său. Anrella trebuia eliberată. Ei știau, Anrella și ceilalți. Totuși de ce nu îi spuseseră – și de ce își luaseră toate acele precauții? Ce spusese Anrella, în acea primă zi când o surprinsese vorbindu-le celorlalți, despre faptul că venise momentul schimbării?

Această schimbare! Trebuie să fie o transformare periodică în interiorul lui.

Trebuie să se mai fi întâmplat și înainte. Dar, de ce nu îi spuseseră și lui? De ce?

Îl cuprinse somnul, ca o pătură liniștitoare de uitare.

—Încearcă! spunea omul. Încearcă să-ți amintești.

O picătură de sudoare se scurse pe fața lui Craig. Prin tot corpul lui suplu, puternic, simți acumulându-se încordarea unui efort enorm, apoi urmă o durere bruscă și ascuțită în braț. Era conștient, în modul cel mai vag, de silueta albă și scrobită a infirmierei lui și de altă infirmieră care ședea cu un creion îndreptat spre un carnet, și de noaptea întunecoasă din fereastră. Își îndepărtă durerea din minte și, cu întreaga putere a acelei minți, se strădui să străpungă amestecul de șovăială și ceață care zăcea ca un nor peste memoria lui. Acolo, imaginile luau forme nelămurite, gânduri fără contur și amintiri obscure ale unor zile de o întunecime de nedescris.

Nu erau amintiri, ci amintiri ale unor amintiri. Era izolat pe o mică insulă a imaginilor de moment iar formidabila mare a uitării îl cuprindea de jur împrejur, presând din ce în ce mai tare, cu fiecare minut, cu fiecare secundă.

Cu un oftat, lăsă ca presiunea și încordarea să se reducă în sinea lui. Privi neajutorat la doctor.

—N-are rost, zise el simplu. Mă numesc, cred... Se opri și se scutură. Nu pot să-mi

amintesc. Este ceva cu un gard de fier și – ce oraș este ăsta? Poate mă ajută.

—Middle City, răspunse doctorul. Ochii lui cafenii îl priveau de aproape pe Craig.

Însă acesta clătină din cap.

—Dar ce zici de Big Town? întrebă doctorul. Acesta e un oraș la vreo patruzeci de mile de aici. Doctorul Philipson te-a adus în Middle City din Alcina, fiindcă știa spitalele de aici. El repetă rar: Big Town!

Pentru o clipă păru să simtă o familiaritate încețoșată. Apoi Craig clătină din cap. Se opri din această mișcare lentă când îi veni o idee:

—Doctore, cum se face că pot folosi limbajul, dacă în rest totul este atât de întunecat?

Celălalt îl privi, fără să zâmbească, sumbru:

—În câteva zile nu vei mai fi capabil să vorbești, dacă nu-ți folosești fiecare minut liber citind și vorbind, doar pentru a-ți menține vii aceste reflexe condiționate.

Văzu că doctorul se întorsese spre cele două surori.

—Doresc pentru pacient o relatare detaliată, dactilografiată, cu descrierea completă a cazului, atâta cât știm despre el. Aduceți un aparat de radio aici și – se întoarse din nou către pat – dumneata ține-l deschis. Ascultă chiar și reclame, dacă nu este altceva. Când nu asculți și nu dormi, citește, citește cu voce tare.

—Și dacă nu o fac? Buzele îi erau arse, ca cenușa. De ce trebuie să fac toate astea?

Vocea doctorului deveni gravă.

—Fiindcă dacă nu o faci, creierul dumitale va deveni aproape la fel de gol ca al unui nou-născut. S-ar putea să apară – el ezită – alte reacții, dar nu puteam ști. Ceea ce știm este că îți uiți trecutul într-un ritm alarmant. Motivul este că, în mod obișnuit, celulele corpului și creierului sunt într-un proces continuu de uzare și reparare. În fiecare oră, în fiecare zi, miliardele de celule ale memoriei dumitale suportă reparații; și, se pare, în timpul reparației, micul impuls de memorie stocat electric nu este distrus – cel puțin nu în mod grav. Pe termen lung, fără îndoială, înlocuirea țesuturilor diminuează memoria stocată. Poate că aici se află explicația faptului că memoria slăbește cu anii. Acum, cu dumneata, lucrurile se petrec altfel. În acest moment ai celule totipotente. În loc să fie reparate, celulele dumitale au fost înlocuite cu celule sănătoase, noi-nouțe; iar aceste celule noi nu cunosc nimic despre memoria pe care o stocaseră cele vechi, căci memoria nu este ereditară. Ai celule la fel de capabile, potențial, să stocheze memoria ca și cele vechi, dar tot ce poți stoca în ele, înainte de a fi și ele înlocuite, vor fi impresiile culese de mintea dumitale într-o perioadă de, să spunem, o săptămână, poate puțin mai mult.

Doctorul termină abrupt:

—Numele dumitale pentru evidență va fi

Peter Smith, încercă să ții minte asta, da?

El examină în sine numele.

—Smith, spuse în cele din urmă, tare. Stătu, lăsând ritmul acestuia să i se imprime în minte, apoi repetă: Peter Smith.

—E-n regulă, spuse doctorul. Acum mai ai întrebări?

—Da. De ce nu mă duceți în Alcina? Am o convingere... Smith făcu o pauză și îl cuprinse încordarea... că este foarte important.

—Imposibil! Doctorul vorbi aspru. Te asigur că facem totul ca să te identificăm. Numărul de mâine al ziarului Alcina Weekley Herald va cuprinde o relatare depre dumneata. Dar nu te pot lăsa să pleci acum. Brațul ți-a fost amputat abia acum treisprezece zile.

—Dar mă simt foarte bine.

Văzu că discuția era inutilă. Se lăsă pe spate. Doctorul îi spuse:

—Odihnește-te doar. Și fă ceea ce ți-am spus.

Se auzi un zgomot la ușă. Un intern privi înăuntru.

—Am crezut că poate vă interesează, zise el. Tocmai au spus la radio. Jefferson Dayles a fost reales cu o majoritate de două milioane.

—Slavă Domnului! rosti doctorul, răsuflând. Eram convins că America nevrozată o va alege pe femeia aceea. Nu mă îndoiesc că ar fi capabilă intelectual și ar fi putut face față funcției. Dar este prea repede, o toană trecătoare a unui electorat instabil. Reacțiile puteau fi la fel

de rapide și puteau distruge ușor progresele realizate în ultimele două secole. Femeile trebuie să-și asume partea lor de putere politică treptat, nu dintr-o izbucnire emoțională.

—O, voi, bărbații! spuse una dintre surori cu o furie reținută.

A doua infirmieră spuse scurt:

—Nu uitați că a fost doar o majoritate de două milioane. Data viitoare...

Ieșiră. Se așternu liniștea nopții.

De două ori se auziră pași de-a lungul coridorului; zgomotul pașilor crescu, apoi scăzu în intensitate. El stătea liniștit, complet treaz. Gândi: „Trebuie să ajung la Alcina. Nu pot aștepta!"

Se dădu jos din pat. Nu simți nici o durere sau amețeală. Nu-i dădu prin cap că nu era îmbrăcat ca să poată ieși afară.

Fereastra a fost greu de deschis. Dedesubt găsi un grilaj metalic și o scară îngustă. Coborî în lumea stranie a nopții. Sufla un vânt înghețat, dar el încă păstra cu sine căldura patului, așa că amănuntul nu păru important. Picioarele goale începură să-l doară când atinse pământul, de la asperitățile pe care călca. Dar el o ținu înainte, încruntat, până ce ajunse la o suprafață tare și netedă.

Îi atraseră atenția două lumini aflate la distanță, pe strada slab luminată, deoarece se mișcau. Și se făcea un zgomot puternic. Luminile și sunetul îl fascinară. Intrigat, păși

spre ele, ieșind din umbra unui copac. Fulgerător, luminile ajunseră în fața lui. În ultimul moment, văzu că în spatele luminilor venea o formă mare, neagră.

Urmă o lovitură de neimaginat, un scârțâit îndepărtat și apoi voci la oarecare distanță.

—Suntem beți cu toții, nimeni nu ne va crede că ne-a sărit în față. Asta e închisoare sigură. Repede, băgați-l în mașină, mergem la Ned să luăm ceva benzină și apoi aruncăm cadavrul la o sută de mile de aici. La naiba, trebuie s-o facem. Nu ne putem permite...

Timp de o săptămână, ceea ce fusese Lesley Craig, zăcu într-un șanț, foarte liniștit, crescând din nou!

CAPITOLUL 7

Jefferson Dayles studiase raportul experților în ajunul reinvestirii. Prima parcurgere a sa îl lăsa complet nedumerit. Gândi că mai târziu, după ce îi va trece agitația, îl va citi mai atent. Dar îl luă cu el la culcare și, în miezul nopții, se sculă și citi în grabă, și pe sărite, uimitorul document.

În privința celor două așa numite automobile electrice și a numitului aeroplan electric, care ne-au fost prezentate de către agenții dumneavoastră...

Un termen mai adecvat ar fi cel de propulsie electronică. Forța motrice pare să provină de la un tub electronic din metal închis la culoare care, demontat, s-a dovedit a fi prea complicat pentru a fi reasamblat, în pofida notării atente de către noi a fiecărei faze a procesului. (S-a sugerat că acest „tub" ar capta energie de la o stație de emisie îndepărtată.)

Cum nereușita de a le remonta s-a repetat, deși am demontat nu unul, ci două din motoare, am decis să nu îl desfacem și pe al treilea și

ultimul dintre ele, decât după un studiu foarte atent și – recomandăm pentru cazul că această investigare va fi încredințată altora – exhaustiv al pieselor celor două tuburi deja demontate.

Este posibil ca secretul acțiunii lor să rezide într-o combinație subtilă a aliajelor din care sunt construite. Chiar și aliajul sudurii trebuie examinat și analizat din punct de vedere al unei posibile influențe. Importanța covârșitoare a unei abordări prudente poate fi cel mai bine explicată prin descoperirea de către noi a faptului că această energie are și alte aplicații potențiale în legătură cu care suntem în curs de a întocmi un raport.

Jefferson Dayles se strecură la loc în pat și stătu în întuneric cu ochii închiși, gândind: „Este vechea poveste: prea complicat pentru mintea muritorilor".

Pe când depunea jurământul pentru noul mandat, Jefferson Dayles se gândea: „Trei ani, nu mai mult. Trei ani pentru a-l găsi."

După aceea putea fi prea târziu.

Prea târziu, prea târziu – de-a lungul acelei zile importante aceste cuvinte i se învârtiră în minte, întunecându-i zâmbetele, atenuându-i bucuria, umbrindu-i toate gândurile. Să-l găsească pe Craig! Să-l găsească pe omul al cărui sânge putea într-o săptămână să înlăture vârsta înaintată a corpului său și astfel să fie imortalizată puterea și civilizația avansată pe care și-o imaginase.

Acest gând era ca o boală, ca o sete nestinsă care încă îl mai stăpânea șase luni mai târziu, când i l-au adus pe fermier. Insul era voinic și musculos. O întrebare îl frământa pe Jefferson Dayles, pe când stătea să asculte relatarea extrem de degajată a individului. Atenția îi era îndreptată asupra modului în care să o formuleze când vocea fermierului șuieră:

—Cum ziceam, stătuse la mine zece zile și bătrânul doctor Gillespie a venit de două ori să se uite la el, dar n-avea nevoie de îngrijirile lui, doar de mâncare. Vă spun, se purta chiar ciudat. N-a vrut să-mi spună numele și nici altceva. Orișicum, l-am dus până la urmă la Carness și l-am predat la comisia forțelor de muncă. I-am spus tipului de la birou că-l cheamă Bill Smith. El n-a fost deloc contra și așa l-au trecut ăia în acte. Bill Smith. L-au trimis la o muncă oarecare, nu-mi amintesc acum care. Mai vreți să știți ceva?

Jefferson Dayles rămase nemișcat. Dar aceasta era masca unei agitații interioare. Craig era în viață. Fusese descoperit, spunea Kay, dându-se curs unei știri vechi din ziar, conform căreia pe 21 noiembrie 1972 cineva sunase la poliția din orașul Carness și anunțase că într-un șanț de lângă drum se afla un cadavru. În realitate, fermierul deja îl găsise pe Craig atunci când se primise acel telefon. Astfel că era evident că cel care sunase trebuie să fi fost unul dintre cei vinovați de a-l fi lăsat pe Craig în

șanțul înghețat. Cineva care avusese mustrări de conștiință sau poate că fusese pur și simplu dornic să încheie și să uite afacerea. Motivația psihologică exactă nu conta.

Omul totipotent era în viață. Rămăsese o problemă, o verificare: brațul lui Craig! Cel care crescuse la loc. Vocea fermierului se făcu din nou auzită:

—Mai e ceva, domnule Președinte...

Jefferson Dayles așteptă, prins cu formularea întrebării sale. Era o propoziție greu de rostit, căci, desigur, nu puteai întreba dacă brațul omului crescuse la loc. Nu puteai, dar ideea în sine era fascinantă și incredibilă.

—Treaba este asta, continuă fermierul, când l-am cules puteam să jur că unul din brațele lui era mai scurt ca celălalt. Totuși, când a plecat, ele erau de aceeași lungime. Acu', sau eu sunt nebun sau...

—Nu prea are sens, nu-i așa? spuse Jefferson Dayles. Continuă calm: Mulțumesc pentru ajutor. Secretara mea va avea grijă să fii răsplătit cum se cuvine pentru deranj. Sper că vei păstra tăcerea în legătură cu această discuție, este o datorie a dumitale față de țară.

—Puteți conta pe mine, rosti omul cu siguranța calmă a patriotismului devotat și dezinteresat. Și puteți uita de bani.

Dar Jefferson Dayles trebuia să-și liniștească propria conștiință. Reuși să zâmbească.

—Nu, rosti el, nu trebuie să uităm de bani. Ei

sunt un ajutor prețios pentru un trai bun, așa mi s-a spus.

Ca funcționar, Prowse se cam fudulea. Își cheltuia o mare parte din bani pe haine și forfotea întruna în sus și-n jos pe coridoarele lungi ale Oficiului de Asigurări Sociale, pe lângă oamenii care nu se prefăceau, ci munceau cu adevărat.

Curat, spilcuit, omulețul își cultiva cu încăpățânare o mustăcioară firavă și o atitudine de umor vulgar față de superiori. Aceștia trebuie să fi crezut că asta indică o minte matură, căci în șapte ani, ceea ce era o nimica toată la scara timpului unei astfel de organizații imobile, ajunsese șeful unei secții a departamentului de arhivă, un șef de paie, cu limba ascuțită și cusurgiu.

Osificarea creierului se instalase la vârsta de treizeci și unu de ani, și corpul, tânăr ca vârstă, începu să se ofilească. La treizeci și cinci de ani, era un pitic cu ochelari, cu ochii suspicioși, de un albastru rece și o ură față de lume care îl chinuia, deși nu-și putea închipui din ce motiv.

În decembrie 1973, la biroul său au fost aduse două dosare, pe numele Bill Smith și William Smith. Lui Bill, conform declarațiilor din document, i se tăiase brațul stâng de la cot. Iar William își pierduse degetele mâinii stângi la o dată ulterioară. În ambele cazuri se plătiseră compensații la valoarea întreagă, dar asta avea

doar o importanță secundară. Ceea ce-l interesa pe Prowse era că Bill și William Smith locuiau amândoi în apartamentul N, pe strada Hunt 111.

—Să unesc cele două dosare? întrebă cu voce stinsă femeia care descoperise asemănarea.

—Lasă-le pe biroul meu, replică pontiful.

El medită la această problemă în următoarea jumătate de oră. Dacă degetele ar fi fost pierdute înaintea antebrațului, identificarea ar fi fost mai simplă. Dar nu fusese așa. Și existau semnăturile doctorilor și toate datele necesare. Era o situație care necesita toată abilitatea subtilă și curiozitatea șefului unui departament de arhivă și, în plus, mai impunea și luarea unor decizii. Încruntându-se, Prowse studie nu numai dosarele, dar și fișele cu indici din cutiile sale. Existau unsprezece teancuri cu fișe „Smith"; iar printre ele găsi cinci fișe, una din ele pe numele Bill. Celelate erau în ordine alfabetică, Frank, George, Milton și Tom. Cei șapte Smith aveau pe lângă alte trăsături comune, faptul că, potrivit dosarelor lor, toți locuiau în apartamentul N de pe Hunt Street 111.

Noul Bill își pierduse mâna dreaptă. Frank Smith suferise vătămări grave la cap și umăr, fața lui George fusese strivită. Milton și Tom își pierduseră fiecare brațul stâng. În toate cazurile, numele soției fusese dat ca Gracia Smith, și pe numele ei fuseseră făcute toate cecurile pentru despăgubiri.

—Evident, își termină Prowse povestea

istorisită preşedintelui Dayles, l-am arestat.

Dădu din cap, minunându-se.

—A fost un tip teribil de isteţ, acest Smith. Femeia a fugit cu banii, iar Smith a făcut pe prostul la judecată, nescoţând nici un cuvânt. Din cauza neputinţei noastre de a dovedi cum a procedat, judecătorul i-a dat doar şase luni. A ieşit, încheie Prowse, acum patru luni.

Patru luni. S-a dovedit că era cu patru luni prea târziu. Firele se pierdeau la poarta închisorii. Un gardian şi-a amintit că pe Craig îl aşteptase o maşină.

A dispărut în uitare, în imensa ţară care este America.

Femeile câştigară două treimi din locurile disputate în alegerile de la jumătatea mandatului prezidenţial. Şi au fost nebune de bucurie. Până la sfârşitul lui noiembrie, fiecare oraş avea zilnic o paradă a femeilor, un şir de bărbaţi morocănoşi care le priveau şi alţi bărbaţi care le ovaţionau.

Jefferson Dayles permisese ca alegerile să se desfăşoare cinstit, deoarece era realmente interesat să cunoască situaţia exactă.

—Femeile, îi spuse el lui Kay, ar trebui să descopere cât nu este prea târziu că politica este o treabă dureroasă pentru cei slabi din punct de vedere fizic. Bărbaţii au ajuns la un echilibru dificil, care a dus la o atmosferă falsă de linişte şi demnitate. Sunt sigur că bărbaţii care sunt

acum suporteri atât de înflăcărați ai femeilor din Congres, vor deveni cu timpul dușmanii lor cei mai înverșunați.

Zâmbi sardonic:

—Pregătiți spitalele, continuă, pentru femei cu capetele sparte și închisorile pentru bărbații care le vor sparge țestele – și găsiți-l pe Craig, altfel vom fi inundați de o mare de emoții.

Anul se apropia cu repeziciune de sfârșit și nu fără victime. În ajunul Crăciunului, cablurile vuiau, radioul îți întrerupea programele ca să anunțe: „Los Angeles – O coloană lungă de femei care defilează cu pancarde – TRĂIASCĂ DREPTURILE FEMEILOR; ÎN VIITOR BĂRBAȚII VOR FACE MUNCILE FIZICE IAR FEMEILE, LE VOR FACE PE CELE ADMINISTRATIVE; O LUME DREAPTĂ, ORDONATĂ, PAȘNICĂ, GUVERNATĂ DE FEMEI."

Un bărbat strigă:

—Opriți-le, opriți-le! Profită de respectul nostru pentru ele și vor să ne facă sclavi. Haide!

Bărbații ieșiră încruntați în față și formară grupuri violente. Când vehiculele blindate eliberară străzile, douăzeci și patru de femei zăceau moarte, alte nouăzeci și șapte erau grav rănite și peste patru sute avură nevoie de spitalizare.

Natura patologică a atacului a fost pusă în evidență când patru din bărbații acuzați de crimă au dovedit cu ajutorul detectoarelor de minciuni

că votaseră în favoarea femeilor, la alegeri. Ei n-au fost în stare să-și justifice schimbarea radicală, cu excepția unuia care s-a plâns că și-a dat dintr-o dată seama că „ar fi un adevărat iad dacă femeile ar veni la putere cu adevărat".

Cu trei zile înaintea zilei stabilite pentru execuție, toți cei șaptesprezece bărbați condamnați pentru crimele de la defilare au pus la cale o evadare în masă din închisoare.

Au urmat tulburări în zeci de orașe și delegații numeroase de femei au cerut pedepsirea gardienilor răspunzători, precum și capturarea și gazarea imediată a celor evadați.

Era o criză de natură să-l facă pe președinte să câștige sau să piardă milioane de voturi; iar Jefferson Dayles ținu un discurs către națiune, promițând că va lua toate măsurile posibile.

A doua zi după discurs, sosi o scrisoare cu următorul conținut:

Celula 676
Închisoarea Kaggat
27 ianuarie, 1975

Stimate domnule Președinte,

Am aflat că soțul meu este unul din cei șaptesprezece bărbați condamnați și știu unde se află el și ceilalți. Viteza este esențială dacă vreți să-i salvați viața.

Vă rog să vă grăbiți.

Anrella Craig

Celula nu arăta atât de confortabil pe cât dăduse el dispoziție inițial. Jefferson Dayles își notă în minte să facă o observație severă în această chestiune și apoi își îndreptă atenția către ființa albă ca varul care era Anrella Craig.

Era primul lor contact față în față. Și, în ciuda aspectului ei palid, se simți impresionat. Era ceva în ochii ei, o demnitate și o forță, o maturitate care-l descumpăneau. După această primă impresie, vocea ei ștearsă îl surprinse. Părea mai abătută decât arăta. Anrella Craig rosti:

—Eu *vreau* să vă spun. Lesley se ascunde în deșertul californian. Ferma este situată la vreo patruzeci de mile la nord de satul Mountainside.

Se întrerupse.

—Vă rog să nu mă întrebați în ce circumstanțe a făcut ceea ce a făcut. Important este să vă asigurați, când găsiți ascunzătoarea, că el nu va fi ucis. Femeia zâmbi slab. Credința noastră inițială, ca grup, a fost că prin el vom putea domina mersul lumii. Mă tem că ne-am supraestimat posibilitățile.

În avionul care se îndrepta spre nord, Kay spuse:

—Nu văd nici un motiv ca doamna Craig sau oricare dintre ei să fie eliberați. Acum, că și-a scos atât de prostește asul din mânecă, identificându-l pe Craig ca unul dintre ucigașii

de la manifestație, nu-i datorăm nimic.

Urmă o întrerupere.

—O radiogramă, domnule Președinte, de la închisoarea Kaggat.

Jefferson Dayles citi mesajul lung cu buzele strânse, apoi i-l înmână fără o vorbă lui Kay.

—Evadați! strigă ea. Întreaga bandă! Rămase foarte calmă. Ei, actriță scumpă cu față perfidă, stai acolo și pretinzi că ești atât de deprimată încât nu-mai-contează-nimic-decât-ca-el-să-fie-salvat. Dar de ce ne-a spus? De ce...

Se opri, reciti mesajul și șopti în cele din urmă:

—Vedeți? Nouăzeci de avioane au participat la evadare. Ce organizație trebuie să aibă! Înseamnă că ar fi putut reuși oricând. Și totuși, au așteptat până acum. Domnule, este foarte grav.

Jefferson Dayles se simțea ciudat de distanțat față de panica asistentei lui. Dispoziția lui era de ușurare și în el se acumula o voință intensă de a câștiga. Situația era într-adevăr serioasă; de fapt, era o criză. Vocea lui rosti un șir de ordine:

—Kay, vei prelua personal comanda. Folosește cel puțin cinci divizii, din care cel puțin două de blindate, și oricâte avioane ai nevoie, nu nouăzeci, ci nouă sute. Înconjoară deșertul. Controlează tot ce circulă pe sol sau în aer, tot ce mișcă pe-acolo. Folosește detectoare radar noaptea, reflectoare, trupe de

noapte. Îți încredințez puteri nelimitate pentru a utiliza toate forțele disponibile în Statele Unite. Capturează-l pe Craig!

Își dădu seama că se lupta, literalmente, pentru *viață*.

CAPITOLUL 8

Craig se trezi. Nu avea nimic la care să se gândească. Ceea ce fusese întunecat se luminase brusc. Zăcea întins, foarte calm. Nu era deloc conștient că avusese un nume sau că era ceva neobișnuit în legătură cu situația lui. *El* se afla acolo – entitatea care era el însuși – stătea întins. Până și poziția i se părea normală, esența însăși a vieții, așa cum era ea trăită. Stătea întins și era conștient de sine.

Pentru un timp lung, lung, asta a fost tot. Nu avea alt scop decât să fie acolo unde se afla, nici o amintire, nici un gând să se miște. Zăcea și privea în sus la tavanul care avea o culoare albastru-deschis. Nu era zona cea mai luminoasă a universului său, astfel că, după un timp, ochii îi fură atrași spre fereastra prin care lumina intra, orbitoare.

Ca un copil absorbit de strălucire, își ridică brațul și-l întinse spre fereastră. Golul apărut îl blocă. Instantaneu asta nu mai conta, deoarece deveni interesat de brațul care bâjbâia. Își dădea seama că brațul făcea parte din sine. În momentul când gestul instinctiv încetă, mușchii

care susținuseră brațul în aer începură să se relaxeze. Brațul se prăbuși pe pat. Și, fiindcă privirea îi urmărise căderea stângace, deveni pentru prima oară conștient de existența patului. Încă îl mai examina, pe jumătate așezat, pentru a-l putea privi mai bine, când zgomotul de pași îi atrase atenția.

Sunetul se apropia, dar nu asta îl preocupa, răsuna acolo, în urechile lui, la fel de normal ca orice altceva. Diferența era că el se împărțise brusc, din punct de vedere mental, în două părți. Una rămăsese în pat. Cealaltă privea lumea prin ochii unui om care se apropia de ușa dormitorului dintr-o cameră alăturată.

Știa că cealaltă entitate era un om și că ușa și actul de a merge erau ceea ce erau, deoarece pentru celălalt compartiment al conștiinței lui acele fapte erau realități firești ale vieții. Cealaltă conștiință realiza și alte lucruri; și creierul lui înțelegea și își însușea tot ce știa celălalt atât de rapid, era atât de cuprinzător încât, atunci când ușa se deschise, își lăsă picioarele jos din pat și spuse:

—Adu-mi, te rog, hainele, Peters.

Creierul lui Peters recepționă impactul cererii cu o supunere totală. Omul ieși; Craig avu o imagine mentală a lui, cum cotrobăia într-o debara de haine.

Reveni și se opri în prag, clipind sub impulsul unui gând. Era un bărbat scund, în cămașă,

cărând în brațe o grămadă de haine.

Privi pe deasupra hainelor și rosti posomorât:

—Doamne, Bill, nu poți să te ridici încă. Erai încă inconștient acum jumătate de oră când am prins-o aici pe doamna aia. Se întrerupse, serviabil: Îl chem pe doctor și-ți aduc niște supă fierbinte. După felul cum ne-ai scos din casa morții, nu vrem să riscăm să ți se întâmple ceva. Culcă-te, da?

Craig ezită, privindu-l pe celălalt cum așează hainele pe un scaun. Argumentul părea rezonabil, dar într-un fel nu prea i se putea aplica lui. După câteva clipe, încă nu identificase nepotrivirea. Ezitarea încetă. Își trase la loc picioarele sub cuvertură și zise:

—Poate că ai dreptate. Dar felul cum acea femeie a fost capturată, chiar în această cameră, mă face să mă îngrijorez pentru siguranța ascunzătorii noastre.

Se opri, încruntându-se. Avu o intuiție fulgerătoare că până la apariția în scenă a lui Peters nu fusese îngrijorat și că de fapt, starea lui inițială fusese... care?

Amintirea îl electriză. Gândul i se întoarse la momentul în care își recăpătase cunoștința. Era uimitor de greu să se închipuie pe sine așa cum fusese în primul moment, cu creierul spălat, fără memorie. Și apoi, absorbind instantaneu toată mintea lui Peters, cu toate temerile și imaturitățile emoționale ale acestuia. Ceea ce era formidabil de uimitor era

că memoria lui preluase gândurile și cunoștințele lui Peters. Dar nimic altceva. Nimic despre sine. Privi spre celălalt. Privirea profundă, dar rapidă, preluă toate amintirile lui Peters, mergând înapoi până la cariera simplă a acelui băiat îndesat care voise să se facă mecanic.

Nu existase nici un motiv special pentru ca Peters să se alăture bandei care atacase femeile care defilau. Craig citea cu ușurință în mintea omului. Scena în sine a atacului era ștearsă, iar procesul care urmase era un coșmar de gânduri cu forme atât de încâlcite, dominate de spaime groaznice, încât nu se cristaliza în nici o imagine clară. Spaima lui se transformase într-o speranță încordată în timpul evadării, astfel că exista o amintire suficient de amănunțită a felului exact cum se desfășurase fuga din închisoare, cu trei zile înainte de data stabilită pentru spânzurarea în masă.

—Am făcut eu cu adevărat așa ceva? se întrebă Craig, neîncrezător.

După câteva momente, faptele erau încă înscrise în creierul lui Peters, o parte stabilă din amintirile lui privind evenimentul. Craig demontase radioul din celula lui și, adăugând componente ale radiourilor care îi fuseseră date din alte celule, obținuse o lumină foarte palidă și albă, care înghițise cimentul și oțelul de parcă ar fi fost imateriale. Un paznic care i-a înfruntat a

urlat când revolverul i s-a evaporat din mâini și hainele i s-au dezintegrat pe corp. Urletul trebuie să fi fost provocat doar de spaimă, căci acea flacără palidă, intensă, nu-l vătămase.

Tocmai natura armei și modul de ieșire pe care-l asigurase aceasta au făcut ca forțele aduse în apărare la acel strigăt să nu fie eficace. Polițiștii nu-și închipuiseră că se pot găuri zidurile masive. Mașinile așteptau la locurile de întâlnire stabilite, iar avioanele, fiecare cu pilotul lui, erau camuflate pe câmpul de pe care au decolat după aceea.

Toate acestea se aflau în memoria lui Peters, ca și faptul că insul cunoscut sub numele de Bill Smith fusese lovit de un proiectil de mitralieră, pe când mașinile goneau dinspre închisoare. Fusese singura victimă – și fusese îngrijit atent. Zece zile zăcuse inconștient.

Craig reflectă la aceasta pe când Peters se ducea după supă. Decise, în cele din urmă, că el e diferit de ceilalți. Era suficientă cea mai simplă analiză pentru a înțelege faptul că citirea gândurilor, absorbția efectivă a minții altuia, nu era cuprinsă în lexiconul vieții lui Peters.

Își sorbea încet supa când doctorul McLarg apăru. Văzut în realitate, și nu prin imaginea transferului de memorie de la Peters, doctorul era un om bine clădit, de vreo treizeci și cinci de ani, și avea niște ochi cafenii, iscoditori. Povestea aflată în spatele prezenței fizice era mai complicată decât în cazul lui Peters, dar faptele importante erau simple. Angajat în

sistemul de asistență medicală de stat, McLarg fusese obligat să-și dea demisia din cauza neglijenței în serviciu și fusese înlocuit cu o doctoriță. De Crăciun, aflat într-o stare avansată de mizerie și ebrietate, participase bucuros la atacul asupra femeilor care defilau.

Examinarea pe care o efectuă îl lăsă descumpănit.

—Mă depășește, mărturisi el în cele din urmă. Acum zece zile ți-am extras un glonte din piept și de trei zile încoace nu mai există nici rana pe unde a intrat, nici cea prin care l-am scos. Dacă n-aș ști că este imposibil, aș crede că n-ai avut nimic.

Părea să nu mai fie nimic de spus. Ideile lui McLarg se insinuaseră atât de deliberat în mintea lui Craig, cunoștințele doctorului fuseseră integrate atât de ușor și natural cu cele obținute de la Peters, încât acum îi venea greu să creadă că informațiile nu fuseseră ale lui tot timpul.

Mai târziu se gândi, încruntându-se, la femeie. Fusese acolo, în cameră, aplecându-se deasupra lui. Spusese că de-abia intrase. Intrase fără să fie văzută, într-un ascunziș de proscriși hăituiți și vigilenți.

Părea ridicol. Nehotărâți ce să facă cu ea, oamenii o închiseseră în cele din urmă într-una din camerele libere ale fermei. Era ciudat că, deși casa vuia de gândurile bărbaților care roiau încordați încoace și-ncolo, gândurile ei nu se aflau printre ele.

Nici măcar o dată el n-a reușit să prindă un fir din gândurile care ar fi putut aparține unei femei. Desigur că gândurile unei femei ar fi inconfundabile.

Somnul îl află pe Craig preocupat încă de această problemă.

CAPITOLUL 9

Se trezi tresărind în beznă, conștient că se mai afla cineva în cameră.

—Taci! îi șopti în ureche vocea de femeie. Am un pistol ațintit asupra ta.

Ceea ce-l paraliza era că nu putea prinde nici o scăpărare din gândurile ei. Gândul i se îndreptă la speculațiile făcute mai devreme asupra acestui subiect, și apoi, la o concluzie simplă: *Nu putea citi gândurile femeilor*!

—Ha! începu el buimac, ce...

Simți în întuneric metalul apăsându-i capul și gândurile lui se întrerupseră, înspăimântate. Femeia vorbi din nou:

—Ia-ți hainele – nu te gândi să te îmbraci – și mergi încet la debaraua de haine. Înăuntru este o tăblie deschisă în spatele căreia, în jos, se află niște trepte. Coboară-le!

Năduşit din cauza tulburării, bâjbâi după haine. Se gândea: Cum a putut să scape din camera ei?

—Mi-ar fi plăcut, șopti el răgușit, ca ceilalți să te fi omorât, în loc să discute doar despre tine, tu...

Se opri deoarece arma îl apăsa în spate prin bluza de pijama, îndemnându-l să înainteze.

—Liniște! veni ordinul șoptit. Adevărul este, Lesley, că trebuie să ți se spună câteva lucruri despre tine însuți înainte ca autoritățile să se apropie, ceea ce vor face foarte curând. Acum, te rog, grăbește-te.

—Cum mi-ai spus?

—Mișcă!

Păși încet, dar mintea îi era ca un pumn încleștat, strângându-se în jurul realității teribile care-l înconjura. Ea îl cunoștea. Această femeie pe care ei o capturaseră, această – cum spuseseră că se numea? – Anrella Craig *îi cunoștea* identitatea reală.

Avusese un plan vag să se întoarcă asupra ei în întuneric, înșfăcându-i arma. Dar rămăsese zguduit de cuvintele ei.

Trebui să se înghesuie prin deschizătură; atât era de strâmtă. Scara era răsucită și abruptă. După primul tur complet văzu un șir de beculețe. Licărirea lor cețoasă făcea ca pasajul să pară mai însuflețit, mai real.

Pentru prima dată, prezența lor avu un impact asupra creierului său. Asta era o fermă veche, unde se refugiaseră șaptesprezece criminali condamnați, și care se vădea a fi un fagure cu pasaje secrete. Nu putea fi o întâmplare.

Să o prindă rapid de picior, se hotărî el.

—Lesley! vocea ei veni ca un oftat, din spate. Jur că asta nu adaugă nici o iotă la pericolul în

care vă aflați. Dacă te gândești că organizația noastră a fost cea care a pus acele mașini și avioane la dispoziția voastră când ați evadat de la închisoare, ai înțelege că...

—Ce? el se opri, protestând. Ascultă, acele mașini și avioane ne-au fost date de un prieten al...

—Un particular care să dea patru mașini și două avioane? Nu fi prost.

—Dar...

El se întrerupse, covârșit de logica ei, apoi zise:

—Tot îmi spui Lesley. Lesley și mai cum?

—Lesley Craig.

—Dar numele tău este Anrella Craig.

—Corect. Ești soțul meu. Acum coboară treptele astea.

—Ești nevasta mea, zise Craig. O vei dovedi dându-mi pistolul și având încredere în mine. Dă-mi-l!

Arma fu întinsă atât de repede peste umărul lui încât el clipi la ea, apoi întinse mâna iute, așteptându-se pe jumătate să-i fie retrasă.

Dar nu se întâmplă astfel. Degetele lui se strânseră peste ale ei, care se desprinseră. El stătea cu arma în mână, buimăcit de victoria ușoară, simțindu-se în afara oricăror posibilități de violență.

—Te rog, coboară, sună vocea ei.

—Dar cine-i Lesley Craig?

—Vei afla în câteva minute. Acum, te rog...

El merse. Jos, jos, jos. Trecură de două ori pe sub plăci de oțel masiv, ca punțile blindate ale navelor de război. Grosimea lor îl făcu pe Craig să caște ochii. Douăzeci de centimetri. *Fiecare*!

Asta era o fortăreață!

Sfârșitul veni brusc. Un coridor îngust, o ușă și apoi niște lumini orbitoare, o cameră mare plină cu mașini. Se mai aflau acolo uși spre alte încăperi și imagini chinuitoare ale unor scări care coborau – chinuitoare deoarece sugerau alte etaje, mai jos. De pe creierul lui începu să se ridice apăsarea convingerii că el și Peters și ceilalți n-au nici o șansă de scăpare. Aici, în această lume subterană, era în siguranță!

Mintea lui evadă din captivitatea disperării. Începu să lucreze mai repede. Simți un impuls de viață nouă. Era o agitație bruscă și anormală, o strălucire difuzându-se în întreaga lui ființă. Șterse cu privirea camera mașinilor, întrebător. Mintea i se concentră pentru a găsi semnele unei prezențe omenești. Avu chiar timp să observe clar că nici măcar gândurile lui Peters și ale celorlalți nu pătrund în aceste adâncimi metalice, închise etanș.

În peretele din dreapta lui se deschise o ușă; ieșiră pe acolo trei bărbați. Actul fizic al apariției lor nici nu contă. Chiar în momentul când s-a deschis ușa, gândurile lor, mințile lor, se năpustiră asupra lui.

Era un adevărat potop de gânduri despre sine, trecutul lui, viața lui. Prin acest vârtej de

impresii, Craig îl auzi pe unul din ei șoptindu-i femeii:

—Vreun necaz?

—Nimic. Toate precauțiunile noastre atât de minuțioase au fost inutile. Percheziția lor a fost extrem de superficială. Au zis cu jumătate de gură că ar trebui să mă ucidă, dar aș fi putut să-i împiedic în orice moment. Nici unul nu a sugerat să mi se verifice nasturii de la haine, dacă nu conțin ceva gaze...•dar, ş̦ş̦ş̦, lăsați-l să vă capteze gândurile, fără întreruperi.

Bărbatul răspunse:

—Oricum le captează.

Imaginea mentală care apăru a fost limitată în timp. Pornea cam din vremea când Nypers i-a sugerat prima dată că ceva nu e în regulă. Îl arăta cum fusese cules de un bătrân fermier dintr-un șanț în care fusese aruncat. Nu era clar cine-l aruncase acolo, fiindcă nu-l localizaseră decât după o săptămână. Însă, din acel moment, nu l-au mai pierdut nici o clipă din ochi, deși până ce a fost eliberat din închisoare (fiind condamnat pentru că violase legea Asigurărilor Sociale), ei nu au mai intervenit niciodată în viața lui. Nici măcar nu-l protejaseră față de femeia aceea lipsită de moralitate care încasase despăgubirile pentru rănile lui. Până la urmă îl luaseră, totuși, la unul din sediile lor. Imediat după crimele din timpul parăzii, s-au repezit cu el la Los Angeles unde au trucat fotografii prin care l-au implicat în atac. Și au pus la cale un plan criminal.

Craig rupse tăcerea cu un glas încordat, șocat.

—Trebuie să înțeleg că Peters, McLarg, eu, Kelger, Rainey și ceilalți trebuie să fim ținuți acolo sus, la suprafață până ce armata și aviația Statelor Unite încearcă să ne captureze? Și că voi veți sta și veți privi cum încercăm să ne găsim o cale de scăpare, fără să faceți nimic pentru a ne ajuta?

Văzu că... soția lui încuviințează rece, din cap.

Ochii ei erau strălucitori și înțelegători.

—Ești în lumina reflectoarelor, Lesley. Trebuie să te descurci chiar mai bine decât atunci când ai evadat din închisoare. Trebuie să te salți aproape literalmente de guler, și să devii un supraom. Vezi, ești în ultima fază a schimbării tale finale. Indiferent la ce nivel vei reuși acum să te ridici, acesta va rămâne definitiv. Nu vor mai exista alte schimbări. Sau devii ca noi ceilalți totipotenți, sau...

Ochii ei se luminară. Mâinile i se întinseră impulsiv și-l prinseră de braț.

—Lesley, nu vezi? *Nu vezi!* Îți datorăm asta; datorăm acestei lumi amărâte, învinse, lipsite de speranță; față de ea avem datoria să-ți dăm această șansă. Vino aici și stai jos. Trebuie să-ți spun câteva cuvinte. Trebuie să te conving.

Ea îl atinse. Și, după un moment de ezitare, Craig se lăsă condus la un scaun. Vocea ei avea o forță melodioasă care îl învinse.

—Eu voi urca împreună cu tine. Nici unul din

noi nu va supraviețui dacă tu dai greș. Asta a fost stabilit cu mult timp înainte. Lesley, aici sub pământ este un atelier cu mașinării minunate. În câteva minute, cei mai mari savanți de sex bărbătesc din organizația noastră vor fi aduși, unul câte unul, și tu le vei prelua gândurile, cunoștințele lor vaste, și le vei face să-ți aparțină. Îmi pare rău că nu poți citi și gândurile femeilor, căci avem câteva savante minunate. Întreaga noastră organizație Marțiană este clădită în jurul invenției Marthei Eger...

—*Ce fel* de organizație? îngâimă Craig.

Ea păru să nu audă. Se așeză în fața lui pe podea, privindu-l cu ochi strălucitori și umezi de lacrimi.

—Lesley, lumea asta este o harababură nenorocită. Statele Unite nu și-au revenit niciodată din războiul rece care a urmat celui de-al doilea război mondial. Moralitatea individuală și cea națională sunt structuri delicate, capabile să suporte presiuni mari, dar care se deformează ușor. De fiecare dată când fiul unuia bogat sau nobil obține avantaje speciale datorită nașterii lui, indivizii mai puțin favorizați de pretutindeni se afundă mai adânc în complexele lor de inferioritate și încearcă mai înverșunat să scape din mijlocul realităților distrugătoare care-i înconjoară. Asta, desigur, este pe planul doi. Oamenii sunt prea ocupați în majoritatea timpului, pentru a-și da seama la ce reacționează. Dar, în mod similar și la o scară

mai mare, națiunile care și-au jertfit imense cantități de sânge pentru o cauză, care într-un fel n-a reușit să triumfe, sunt stoarse de puteri. Cinismul înflorește prea ușor, moralitatea se prăbușește în mod uimitor. Buruienile ies cu ușurință acolo unde creșteau flori doar cu un an înainte.

Știința omenească, minunat de adaptabilă în timpul războiului, nu și-a revenit niciodată de pe urma restricțiilor impuse de războiul rece. Întregul glob stagnează azi în inutilitatea negativă a zece mii de scopuri, toate menite să ducă la frustrare, deoarece nu există un fir clar, unificator, o convergență. Analiza lui Jefferson Dayles asupra situației internaționale și interne este relativ exactă. Cândva, oamenii vor vota pentru a aduce femeile la putere. Apoi, după câteva luni, vor voi să le arunce la loc într-o stare de semisclavie mult mai rea decât a existat până acum. Necazul este că femeile vor toată puterea. Întotdeauna extremiștii sunt cei care domină, fără prea mare rezistență din partea celor care îi urmează.

Da, admit că suntem un fel de invadatori; am făcut tot felul de lucruri. Dar omul trebuie să-și croiască singur destinul. Nimic nu este mai adevărat în toată istoria omenească decât că rasa din care am apărut noi nu poate supraviețui dacă, de pildă, noi le oferim invenții și vasta noastră cunoaștere. Noi, totipotenții, suntem un braț mort al unui fluviu, un accident. Noi, cei

treizeci și cinci – asta cu tine inclusiv – putem furniza un litru de sânge la câteva luni celor cu aceeași grupă sanguină, dându-le astfel tinerețe și legându-i de noi cu legături neomenesc de puternice, deoarece la sfârșitul a treizeci de ani ei vor trebui să primească din nou o transfuzie, sau, altfel, să moară în mod firesc. Fiecare din noi poate astfel să asigure nemurirea temporară a vreo trei sute de oameni. Dar cu asta, totul se termină. Restul rasei umane este exclusă. În total, cele douăzeci de femei dintre noi au născut optsprezece copii. Unul este al meu, cu tine, dar el, ca și ceilalți, nu moștenește decât o tendință totipotentă puțin mai mare decât a oamenilor obișnuiți. Două experiențe groaznice ne-au convins că totipotența nu este ereditară. Deci, vezi că noi nu aparținem omenirii. Dar asta nu înseamnă că nu trebuie să încercăm să-i ajutăm, mai ales dacă ții seama de faptul că până și cei treizeci și patru de nereușiți care suntem noi avem capacitatea cerebrală dublă față de cea obișnuită a omului. Dar aceasta poate fi de douăzeci de ori mai mare. Știm că se poate, fiindcă unii dintre noi au ajuns la un nivel foarte apropiat în timpul acelor luni cenușii, șterse din memorie, când am atins o perioadă de totipotență.

Ascultă, asta este povestea mea, dovada mea: M-am născut în 1896, am ajuns infirmieră în primul război și un obuz exploziv mi-a smuls brațul. Probabil că noroiul m-a salvat de o

hemoragie mortală. Am stat neîngrijită zile întregi; bagă bine de seamă: nu se cunoaște nici un caz ca cineva să fi devenit totipotent fără să fi fost supus unei asemenea presiuni intense. Un organism căruia i se acordă prompt îngrijire medicală nu devine totipotent. Avem oamenii noștri la toate centrele de informații medicale și ajungem la un caz de totipotență imediat ce apare măcar o bănuială că există un astfel de caz. Dar, să lasăm asta. Miracolul meu a fost acesta: în timpul celei de-a doua faze am inventat două plăcuțe metalice care, fixate sub tălpile pantofilor, îmi permiteau să umblu pe apă. Nimeni dintre noi nu mai știe cum funcționează aceste lucruri. Presupun că am trecut printr-un mare pericol de a mă îneca, dar nu îmi aduc aminte nici măcar asta. Nu putem să copiem plăcuțele, deși ele par construite din metale obișnuite care pot fi găsite la bordul oricărui vas. Asta este marea artă. Pe acest mare glob al nostru, cu puzderia lui de invenții, pare că este necesară doar o minte mai ascuțită pentru a cuprinde faptele care se află sub ochii noștri printre lucrurile vieții de zi cu zi.

Lesley, știi care-i sarcina ta. Deasupra, pe pământ, vei găsi o grămadă de utilaje, motoare, unelte, instrumente electrice și electronice, câte ceva din toate. Acele magazii par pline de fiare vechi, dar nu sunt așa ceva. Uită-te le ele. Lasă-ți mintea să încerce să creeze combinații noi din acele vechituri. Și, în momentul când ai

găsit ceva, comunică celor de aici. Ei vor construi orice vrei în câteva ore.

Lesley, ceea ce vrem noi, ceea ce are nevoie lumea, este un conducător. Experiența noastră și scopurile urmărite ne arată că nu este nimic îngrijorător într-o astfel de evoluție. Lesley, sau vei deveni un conducător, sau vei fi păpușa lui Jefferson Dayles, iar noi, ceilalți treizeci și patru, vom fi morți, căci ne vom considera lipsiți de orice valoare în continuare. Înțelegi?

Pe când Craig era condus spre dormitor, îi părea că scopul lor nu putea fi expus mai clar decât fusese.

Rămase treaz, năduşit de spaimă. De două ori își spuse, zăcând pe jumătate ațipit, că vizita în fortăreața de sub fermă fusese un vis. Dar, de fiecare dată, înțelegerea sumbră a situației îi izgonea iluziile din minte.

Cu o zi în urmă, când pericolul părea destul de departe, se mângâiase cu speranța că vor fi în siguranță în această ascunzătoare din deșert. Acum înțelegea mai bine. O armată de tancuri și avioane vor ataca – iar ea și ceilalți erau hotărâți să moară dacă el nu reușea să împiedice acel atac sau dacă era capturat.

Craig se ridică brusc în pat.

„Nerodule!" gândi el furios „ei nu vor face asta; și totuși am înghițit nada".

Furia i se stinse la fel de repede cum apăruse. O plăcea pe femeie. Era focoasă și avea personalitate. Și, cumva – asta nu avea nimic de-a face cu

dragostea – nu și-o putea imagina moartă.

În plus, nu era doar ea sau ceilalți totipotenți a căror viață să fie în joc. Erau și sclavii lor de sânge, oamenii de acolo, de jos, care urmau să construiască mașinile pe care le concepea el, toți având grupa lui sanguină și depinzând de el pentru a fi nemuritori. Ce frumos era gândit totul și ce logic. Ei vor lucra nebunește pentru a pune în practică planurile lui.

Și apoi, mai erau și criminalii condamnați. Ciudat că se simțea răspunzător de viața *lor*. În realitate, desigur, ei n-ar fi trebuit să fi fost condamnați la moarte. Poate că lumii îi displăcea ideea, dar membrii unei gloate înfuriate nu sunt chiar niște criminali.

Gândurile lui își urmară drumul întortocheat pe tot timpul nopții. La un moment dat, apăru o nedumerire: această capacitate de douăzeci de ori mai mare decât creierul omenesc obișnuit nu putea fi măsurată prin coeficientul de inteligență (I.Q.).

Numai un creier electronic ar putea avea un coeficient de inteligență de 2000. Mai existau și alți factori în creier care să fie afectați. Cum se făcea, de exemplu, că cineva cu un coeficient de 100 are adesea de două ori mai multă personalitate și calități de conducător decât vreun superdotat cu 150. Nu, creierul de douăzeci de ori mai puternic nu avea nimic de-a face cu coeficientul de inteligență. Probabil e vorba de... – nu-și putea imagina ce.

Trebuie să fi adormit cu acest gând în minte. Când se trezi, era încă întuneric, dar nu luase nici o decizie. Va încerca. Nu simțea nimic deosebit, nici o putere, dar va încerca.

Când se crăpă de ziuă, Jefferson Dayles se sculă și privi găvanele ochilor de pe fața sa ca o mască, reflectată în fereastra motelului din Mountainside. Urma așteptarea, își spuse el. Tot ceea ce putuse să facă, făcuse. Ordinele, planificarea amănunțită, detaliile pentru a se asigura că nu rămăsese deschisă nici o cale de scăpare – de toate acestea se ocupase personal. Iar acum alții trebuiau să facă treaba, în timp ce el se învârtea în sus și în jos închis în camera mică, așteptând.

Ușa din spatele lui se deschise, dar el nu se întoarse.

Umbrele se întindeau grele peste deșert, dar munții din dreapta se profilau deja vizibil pe cerul care se lumina. Iar în stânga, printre copacii de dincolo de sat, putea vedea corturile albe ale armatei care se trezea.

Kay îi spuse din spate:

—V-am adus micul dejun.

El uitase deja că intrase cineva. Tresări la auzul vocii. Apoi zâmbi morocănos, pentru sine:

—Micul dejun?

Își bău sucul de portocale și mâncă în tăcere sandvișul cu rinichi. Când termină, Kay vorbi din nou:

—Sunt aproape sigură că nimeni nu bănuiește prezența dumneavoastră. Adăugă, după un moment: Vom începe cam peste o oră. Va lua cel puțin trei ore ca să parcurgem cele patruzeci de mile prin nisip. Câțiva cercetași au pătruns până la câteva sute de metri de casă, fără a fi respinși. Totuși, au respectat ordinele și n-au făcut nici o încercare de a pătrunde în curte.

Încheie:

—Încep să cred că precauțiile noastre au fost ridicole, dar sunt de părere că mai bine să fii prevăzător decât să regreți. Nu mai este nici un dubiu. Trebuie să punem mâna pe acest om înainte de a ne gândi măcar la un al treilea mandat.

Nici un răspuns. Patru ore, gândea Jefferson Dayles, patru ore mai erau până ce avea să-și cunoască soarta.

CAPITOLUL 10

La fermă, înghețul nopții din deșert se muiase într-un răsărit rece care dezmorțea încet întinderea cenușie. Cei de acolo se treziseră devreme. Își luară micul dejun aproape în tăcere, nu ridicară nici o obiecție la declarația lui Craig privind prizoniera și, în cele din urmă, se împrăștiară. Unii merseră să-i schimbe pe cei care stătuseră de pază în timpul nopții pe dunele ce se înălțau peste întinderile neregulate de nisip. Doar unul sau doi păreau cu adevărat ocupați.

Atmosfera era încordată, plină de nervozitate. Pe când închideau ușa celei de-a treia magazii, Anrella spuse încruntându-se:

—Mă așteptasem ca ei să obiecteze când le-ai spus că te voi însoți oriunde mergi azi. Trebuie să-i fi nedumerit cu pretenția asta.

Craig rămase tăcut. Rolul de conducător care îi fusese acordat îl descumpănea. De câteva ori sesizase un început de opoziție în gândul oamenilor, ca apoi să-l urmărească cum se stinge fără a fi exprimat. Se trezi că Anrella îi vorbea din nou:

—Îmi pare rău că te-am sfătuit să mergi să mai dormi. Noi ne-am gândit să fii odihnit pentru misiunea ta. Voisem și să planificăm totul astfel încât să ai la dispoziție cel puțin o jumătate de zi.

Curios, pur și simplu, cuvintele ei îl iritară. Răspunse apăsat:

—Mijloacele mele de a reuși sunt și ele limitate. Și am convingerea că abordez întreaga chestiune dintr-un unghi greșit. Din punct de vedere mecanic nu este corect. Aș putea vedea câteva posibilități, de exemplu, cu echipamentul electric din ultima magazie. Utilizarea unui vid plus 999 conjugată cu bobinele electrice oferă mai multe alternative, dar...

El o privi întunecat.

—Toate au un punct slab. Armele ucid. Ard și distrug. Ca să fiu cinstit, mai bine mă spânzură, decât să omor o grămadă de soldați care-și fac datoria. Și, mai bine să ți-o spun de acum, am început să mă satur. Toată această afacere – își flutură încet brațul – este prea tâmpită pentru a putea fi descrisă. Încep să mă întreb dacă nu mi-am pierdut mințile. Se încruntă la ea. Dă-mi voie să te întreb ceva: este posibil să faceți rost de o navă care să ne ia în scurt timp de aici și să salveze viețile tuturor celor de la suprafață?

Privirea Anrellei era liniștită. Răspunse calm.

—Se poate chiar mai simplu. Am putea să te luăm dedesubt. Mai există și o navă. Se află la

vreo douăzeci de mile deasupra noastră, un model mare a ceea ce credeai tu că este un avion electric. Aș putea să-l chem jos chiar acum. Dar nu o voi face. Acesta este momentul critic al unui plan pe care l-am pus la punct încă de când am dat prima oară de tine.

Craig replică:

—Nu cred în amenințarea că vă veți sinucide. Acesta-i doar încă un truc pentru a mări stresul.

Anrella îi zise cu blândețe.

—Ești obosit, Lesley, și te afli sub o mare solicitare fizică. Jur pe cuvântul meu de onoare că ceea ce ți-am spus este adevărat.

—Ce înseamnă onoarea obișnuită pentru o superfemeie?

Ea rămase calmă.

—Dacă te-ai gândi la implicațiile refuzului tău de-a ucide pe cei ce vor veni să ne atace, vei înțelege că ceea ce ne îndreptățește faptele sunt intențiile noastre onorabile. Și, Lesley, trebuie să-ți spun ceva. Nu avusesem intenția, dar acum... Unul dintre cei doi copii pe care am făcut experiența a fost copilul nostru. Selecția s-a făcut din tot grupul și... i-au tăiat un picior și l-au lăsat să devină totipotent. Dar, în loc de asta, a murit. Și celălalt a murit. Motivul pentru care am încercat a fost că nepotul Marthei Eger s-a întors din război totipotent. Asta părea să indice și de fapt a dovedit o probabilitate mai mare, dar acum știm că nu este suficient. Sângele nostru poate

regenera totipotența, dar nu o poate iniția.

Lesley, anul acesta voi împlini optzeci de ani. Desigur, fizic nu îi simt, dar psihic, da. Și ceilalți, la fel. Șaptesprezece din ei sunt mai în vârstă ca mine, doisprezece cam de aceeași vârstă. Este ciudat că după ultimul război au apărut atât de puțini totipotenți; probabil că îngrijirea medicală a fost mai bună dar... să lăsăm asta. Noi toți am văzut multe, ne-am gândit la multe. Și avem convingerea sinceră că noi am fi doar o piedică pentru rasa omenească dacă nu o putem influența cumva să înainteze pe calea progresului. În acest scop trebuie să avem o conducere mai puternică, mai capabilă decât cea de care am fost noi înșine în stare până acum. Noi...

Se auzi un *cling* slab dinspre radioreceptorul, bijuterie magică, pe care Anrella îl purta pe mână. Îl ridică, astfel încât să poată asculta și el. Se auzi o voce slabă, dar clară:

—O coloană de vehicule blindate și de tancuri se deplasează de-a lungul drumului care duce spre Arroyo Pass, la zece mile spre sud de Mountainside.

Un mare număr de avioane au trecut pe deasupra din zori. Dacă nu le-ați văzut, înseamnă că se mențin în afara zonei de vizibilitate a fermei. Asta-i tot.

Clinchetul slab se repetă. Se așternu tăcerea.

Anrella o întrerupse cu o voce încordată.

—Lesley, cred că trebuie să revenim la realitate.

Șocul lua proporții. Nu era vorba numai de copil, își spuse Craig. Era prea neclar, deși se surprinsese vizualizând imaginea oribilă a soartei celor doi copii nenorociți. Imaginea fu convingătoare și dintr-o dată, el crezu. Înainte de a putea răspunde, Anrella spuse neliniștită:

—Încep să cred că este important să avem o armă preliminară care ar ține în loc trupele terestre și ți-ar da timp să pui la punct ceva mai serios. Nu trebuie să ne îngrijorăm de un bombardament aerian, deoarece ultimul lucru pe care îl dorește Jefferson Dayles este distrugerea ta. Ea ezită. Ce zici de razele acelea care dezintegrează numai materia fără viață? Ochii ei îi aruncară o privire rapidă, întrebătoare. Putem să alimentăm cablul de la cea mai apropiată priză, așa cum am făcut în închisoare. Sau chiar de la un generator mobil.

Ezită din nou, apoi spuse:

—Le-ar distruge tancurile, blindatele, și i-ar lăsa goi cum s-au născut. Râse nervos. Asta ar dezorganiza aproape orice armată din lume.

Craig clătină din cap.

—M-am gândit la asta, chiar înainte de micul dejun. N-are sens. Nu e o armă destul de puternică. Aș putea-o reduce la dimensiunea unei arme de mână, păstrând aceeași putere. Dar dacă o măresc, nu obțin mai multă energie. Totul depinde de tubul care...

Dădu din umeri.

—Tot ce au de făcut este să verifice că nu eu

o mânuiesc, apoi să-și țină artileria în afara razei ei de acțiune și să arunce cu explozivi puternici. Este posibil, rânji el, ca unii din oamenii noștri să prefere să moară astfel decât într-o cameră de gazare. Dar vezi că nu este o soluție. Ce faci acolo, Haines?

Ajunseseră la locul unde un tânăr solid și nebărbierit lucra la motorul unei mașini. Capota era ridicată și el stătea cu una din bujii în mână, periindu-i electrozii. De fapt, întrebarea lui Craig nu-și avea rostul. Craig înțelese că omul avea de gând să pună motorul în funcțiune și să părăsească ferma.

Dan Haines era un actor figurant, al cărui singur motiv de a participa la atacarea manifestației fusese, după cum declarase de la început în fața instanței, că „n-ar fi putut suporta o lume condusă de femei și că fusese tulburat". Mai declarase că era gata să accepte ceea ce îl aștepta. Nu contribuise la evadare cu altceva în afară de povara prezenței lui nevricoase. Iar acum, într-o izbucnire de teamă, cedase nervos. Privi în sus, vinovat.

—O, zise el, văzând-o pe Anrella. Apoi urmă mai degajat: Reparam doar mașina. Vreau să fim în stare să putem fugi, dacă suntem nevoiți.

Craig trecu de el și privi cu curiozitate la motorul deschis. Cu ochii minții vizualiză întreaga mașină, întâi ca pe un întreg, apoi fiecare funcție separat, în amănunt. Era o analiză fulgerătoare.

Apoi spuse încet:

—Ce s-ar întâmpla, Haines, dacă toată puterea bateriei ar fi descărcată într-o sutime de miliardime de secundă?

—Hm! făcu Haines, absent. Asta nu se poate.

—S-ar putea, zise Craig, dacă placa de plumb ar fi predurificată electric și dacă ai utiliza un tub de protecție cu cinci grile, de tipul celor folosite pentru a regla puterea. Ar...

Se opri uluit. Detaliile se aflau, clare și precise, în mintea lui. Făcu un calcul mintal apoi, ridicând privirea, văzu ochii strălucitori ai Anrellei ațintiți asupra lui.

După un moment, privirea ei se întunecă. Ea rosti șovăitor:

—Cred că știu ce urmărești. Dar n-ar ajunge la o temperatură prea mare? Valorile pe care le obții sunt incredibile.

—Putem folosi o baterie miniaturală, nu una de mărime normală. În fond, este doar capsa percutantă. Motivul pentru care temperatura ar fi atât de înaltă este că în interiorul unui soare nu există tuburi de reglaj, astfel că mediul adecvat apare doar din loc în loc în spațiu, rezultând un soare de tip Nova-O. Cu o baterie de dimensiuni normale temperatura ar fi prea mare. Dar cred că am putea scăpa de ultimele patru zerouri, cele mai periculose, folosind o baterie uscată, mică, de putere redusă, și am rămâne astfel în siguranță.

Se întoarse încruntându-se și spuse:

—Să nu pleci, Haines. Rămâi aici la fermă.

—Da, domnule Craig.

Craig plecă îngândurat; apoi se opri din nou. Se gândi: „Ce spusese oare tânărul?"

Cu ochii mari, se răsuci și privi la Haines. Acesta se întorsese cu spatele, dar fiecare circumvoluțiune a creierului lui era la vedere. Craig rămase așa, comparând, amintindu-și și, în cele din urmă, se întoarse satisfăcut spre Anrella și-i zise liniștit:

—Pune-ți oamenii să lucreze la asta în ritm rapid. Și să realizeze și un sistem de răcire pentru fermă. Cred că bateria ar trebui îngropată la vreo trei metri în nisip, la trei sau patru mile spre sud de locul acesta. Nu văd de ce ne-ar lua mai mult de trei sferturi de oră. Iar pentru noi doi – o privi sardonic – dă dispoziții să coboare nava. Mergem la Mountainside.

—Ce facem? Ea se uită la el, albindu-se brusc la față. Lesley, știi că asta nu rezultă în mod logic din această invenție.

El nu răspunse, pur și simplu o privi; iar după un moment ea ezită:

—E o mare greșeală. N-ar trebui să o fac. Eu...

Dădu din cap nedumerită. Apoi, fără să mai obiecteze, ridică radioul brățară.

La ora opt, bătrânii locului erau adunați la intrarea motelului Mountainside. Craig îi putea vedea privind pieziș la Anrella și la el însuși, ca

și spre duzina bătătoare la ochi de femei ale serviciului secret, care stăteau în poziții diferite în jurul ușii. Bătrânii din Mountainside nu erau obișnuiți ca străinii să le invadeze intimitatea. Dar, recent, se petrecuseră o mulțime de lucruri ciudate. Gândurile lor erau un amestec de agitație și iritare. Vorbeau între ei, uluiți.

Era vreo opt și zece când unul dintre ei își șterse transpirația de pe frunte și se apropie de termometrul de lângă ușă. Se întoarse.

—Nouăzeci și opt*, anunță el. Al dracu' de cald pentru Mountainside în februarie.

Urmă o discuție scurtă, animată, despre recordurile de temperatură din trecut, pentru această lună. Vocile sparte se stinseră încet într-o tăcere apăsătoare, când adierea fierbinte dinspre deșert suflă mai puternic. Din nou, un bătrân se duse la termometru. Veni înapoi, dând din cap.

—O sută cinci** , spuse el. Și este abia opt și douăzeci și cinci. Pare să fie caniculă.

Înainte ca Anrella să poată face altceva decât să privească uimită, Craig ieși în față.

—Sunt doctor, zise el. Iar schimbările bruște de temperatură, cum este aceasta, sunt foarte dăunătoare pentru oamenii în vârstă. Duceți-vă la Mountain Lake. Faceți o escapadă, luați-vă o zi de repaos. Duceți-vă, nu mai stați!

---

* Grade Fahrenheit – echivalent cu 37° Celsius (n.trad.).

** 105°F – echivalent cu 40,5°C (n. trad.).

Când reveni lângă Anrella, ei deja părăseau veranda. Trecură vâjâind, două minute mai târziu, în două automobile hodorogite. Anrella se încruntă la Craig.

—Din punct de vedere psihologic povestea a fost total greșită, spuse ea. Bătrânii șobolani ai deșertului nu acceptă de obicei sfaturile unor tineri.

—Ei nu sunt șobolani ai deșertului. Sunt vai de capul lor. Pentru ei un doctor este Dumnezeu. Zâmbi și mai adăugă: Hai să facem câțiva pași pe stradă. Am văzut într-o casă o bătrână care ar trebui sfătuită să meargă spre dealuri.

Bătrâna se lăsă convinsă ușor de doctor să se ducă la iarbă verde. Își încărcă niște conserve într-o mașină veche și astmatică și dispăru într-un nor de praf. Stația meteorologică se afla într-o clădire mică și albă, la vreo douăzeci de metri mai încolo; Craig deschise ușa și-l întrebă pe bărbatul asudat aflat în cameră:

—Cât este temperatura acum?

Omul rotofei, cu ochelari, se târî la birou.

—Sunt 120°*, gemu el. Ce coșmar... Birourile din Denver și Los Angeles trântesc telefoanele și mă întreabă dacă sunt beat. Dar – se strâmbă el – mai bine și-ar trasa din nou izobarele și-ar avertiza populația. Până la noapte, vântul și furtuna or să le dea poalele peste cap.

Ieșiți iarăși afară, Anrella îl întrebă plictisită:

* 120°F – echivalent cu 49°C (n. trad.).

—Lesley, spune-mi, te rog, ce-i cu asta? Dacă se mai încălzește, măștile noastre de carne ni se vor duce pe un râu de transpirație.

Craig râse fără veselie. Oricum avea să fie și mai cald. Simți brusc o spaimă. Un epicentru al arșiței – și-l imagină înspre sudul arzător, fulgerând optsprezece milioane de miliarde de grade Fahrenheit într-o milionime de secundă. Temperatura aici, în Mountainside, urma să urce cel puțin până la 135°* și, acolo unde se aflau blindatele, 145°**... 150°***. Nu ar fi ucigător. Dar ofițerii vor ordona cu siguranță ca trupele să se retragă și să se grăbească spre dealurile răcoroase.

Pe când se îndreptau spre motel, se făcuse mai cald.

Mai erau și alte mașini care se îndreptau spre șoseaua care ajungea în munți, un șir lung. Arșița juca deasupra nisipului și a dealurilor cenușii. În aer stăruia un miros uscat, de ars. Un miros sufocant, chiar dureros pentru plămâni. Anrella spuse nefericită:

—Lesley, ești sigur că știi ce faci?

—Este foarte simplu, încuviință Craig, vesel. Consider că avem aici echivalentul unui incendiu pe cinste, în pădure. Dacă ai văzut vreodată un incendiu în pădure, iar câteva din amintirile mele cuprind date asupra acestui

* 135°F – respectiv 57°C (n. trad.).

** 145°F – respectiv 63°C (n. trad.).

*** 150°F – respectiv 65°C (n. trad.).

subiect, vei ştii că focul stârneşte orice fel de vânat din ascunziş. Începe o goană nebună către zone mai reci. Chiar şi regele animalelor catadicseşte să alerge din faţa unei asemenea conflagraţii. Părerea mea este că vom găsi un rege aici, sfârşi el brusc – iată-l aici, în loc deschis, unde pot să mă asigur, cu un minimum de risc, că nu-mi pierd timpul.

Craig dădu din cap spre uşa motelului, prin care ieşea spre verandă un bărbat bine clădit. Avea chipul unui american foarte obişnuit, de vârstă mijlocie, dar vocea, atunci când vorbi, era vocea sonoră şi autoritară a lui Jefferson Dayles.

—N-ai reparat încă motoarele alea? întrebă el iritat. Pare ciudat, două maşini să se strice în acelaşi moment.

Urmă o exclamaţie bălmăjită, de scuze, şi o explicaţie despre o altă maşină care va veni în câteva minute din tabără. Craig zâmbi şi îi şopti Anrellei:

—Văd că pilotul navei tale spaţiale tot revarsă asupra locului ăstuia razele lui perturbante. O.K. Dă-i drumul şi formulează invitaţia.

—Dar nu va veni. Sunt sigură de asta.

—Dacă nu vine, înseamnă că m-am înşelat şi ne vom duce direct înapoi la fermă.

—Te-ai înşelat cu ce? Lesley, asta înseamnă viaţa sau moartea pentru noi.

Craig se uită la ea.

—Şi ce-i cu asta? glumi el. Nu-ţi place

stresul? Poate că-ți va dubla coeficientul de inteligență.

Ea urcă treptele verandei, fără nici un cuvânt.

El o auzi prefăcându-și vocea și rostind cuvintele necesare. Când ea termină, Craig strigă:

—Da, veniți. Mașina dumneavoastră ne poate urma.

Președintele și trei agente o urmară pe Anrella, coborând treptele. Anrella întrebă calm:

—Crezi că putem lua patru?

—Da, sigur, răspunse Craig. Unul se poate înghesui în față, cu noi.

Un minut mai târziu, mașina urca prima pantă în viteza a doua.

Craig rosti tare:

—Știi, dragă, mă gândeam la femeile acelea egalizate, care formează armata particulară a președintelui Dayles. Medicamentul pe care l-au luat poate fi neutralizat de o a doua doză, a cărei structură chimică diferă puțin de cea inițială. Compusul inițial leagă manganul cristalin prin patru valențe. Astfel, este instabil. Îndepărtând două dintre legături – și eu știu cum se poate face asta – structura poate fi întărită. Asta va... Se întrerupse, văzând cu coada ochiului expresia încordată de pe chipul Anrellei. De pe locul din spate, Jefferson Dayles zise sec:

—Sunteți chimist, domnule... nu v-am reținut numele.

—Craig, răspunse Craig amabil. Lesley

Craig. Și continuă: Nu, nu sunt chimist. M-ați putea numi un fel de declanșator universal. Vedeți, am descoperit că am o însușire ciudată a minții.

Se opri. În oglinda retrovizoare văzu armele scoase de cele două agente de pe bancheta din spate. Vocea lui Jefferson Dayles sună calm:

—Continuați, domnule Craig.

—Hotărârea mea, zise Craig, este ca președintele Dayles să-și împlinească ambițiile până ce se va ajunge la atingerea unui nivel de moralitate național și internațional mult mai înalt decât cel atins vreodată. De asemenea, sunt în favoarea acordării treptate a unui acces mai mare al femeilor la puterea administrativă. Asta va impune un progres educațional menit să...

Expresia șocată a Anrellei îi provocă pentru prima dată milă. Dar nici gând să-i poată explica ceva în prezența celorlalți.

Acceptarea instantanee de către Haines a ordinelor lui îi dăduse cheia faptelor. Restul – amintirea felului cum fiecare dispoziție hotărâtă pe care și-o exprimase fusese imediat acceptată – constituia doar dovada suplimentară. Mai întâi, Peters – aducându-i hainele și abia pe urmă punându-și întrebări. Pe urmă, Anrella – dându-i arma și chemând nava la sol, bătrânii și femeile plecând spre munte – dovadă că atât bărbații cât și femeile i se supuneau în totalitate.

Nu avea nimic de-a face cu conștientul. Nici o singură dată oamenii nu i se supuseseră în mod

conștient. Era mai profund. Totul pornea de la o structură nervoasă fundamentală a creierului. Celor care îl ascultă trebuie să li se pară că e propria lor logică.

Un aspect important, acesta din urmă. Mai târziu, îi va spune Anrellei; acum – avea de dat ordine care trebuiau să sune ca niște sugestii. Trebuia, de pildă, să se asigure că armata va fi retrasă din iadul acela. Și să se pregătească pentru furtunile care se vor abate dinspre munți, un contrabalans la cataclismul neobișnuit al temperaturii.

Cu fiecare clipă, viitorul i se arăta mai strălucitor, mai promițător.

Craig dădu ordinele necesare, pe când mașina se lăsa într-o vale și apoi urca din nou spre dealurile înalte, răcoroase, ademenitoare, care urmau.

A.E. van VOGT

SF SUPER FICTION

INVADATORII

Important scriitor de literatură științifico-fantastică al zilelor noastre, Alfred E. Van Vogt, născut în 1912 în Canada, trăiește astăzi în California. El este autorul a peste treizeci de volume traduse în nenumărate limbi, între care *Lumea lui A*, *Arsenalele din Isher*, *Războiul contra Rull-ilor*, *Întuneric pe Diamondia*, *Soarele subteran*, *Rătăcitori printre stele* etc.

Lesley Craig își dă seama într-o bună zi că, deși are vârsta de 50 de ani, arată mult mai tânăr. Făcând unele cercetări, află că și-a pierdut un picior în timpul războiului... dar piciorul este acum întreg. Nu-și amintește ce i s-a întâmplat în viață... nu înțelege ce îi ascunde soția lui Anrella.

Până când află de grupul totipotenților, legați în chip misterios de planeta Marte...

ISBN 973-9162-3-2

editura VREMEA

Preț 2800 +
T.L. 60
Total lei 2860